

Chương 222

Lệnh Cha Mẹ

Vừa lúc Hoàng Nguyên cũng đang nhẹ lay động quạt xếp, mặt quạt cũng có một bức họa, hẳn tập trung nhìn vào, ánh mắt sáng ngời, hướng mọi người nói: “Bức này tốt hơn bức sơn thủy kia.”

Mọi người ngẩn ra.

Lâm Xuân đem hai cây quạt đều mở ra, đặt lên bàn, chỉ vào cây quạt của Hoàng Nguyên nói: “Bức cá bơi đáy nước này, tuy kết cấu nhỏ nhưng rất sinh động. Chỉ nhìn hòn đá ở đáy nước phản chiếu cái bóng của cá là biết đây đang lúc buổi trưa. Dù cá chưa di chuyển, người quan sát có thể cảm nhận được sự cảnh giác linh động của nó, hiểu được nó chỉ tạm thời yên lặng ở trong nước, nếu lên tiếng, nhất định sẽ kinh động làm nó chạy trốn.”

Tiếp theo, hẳn lại chỉ vào cây quạt của Thẩm Vọng nói: “Bức sơn thủy rất đại khí, người vẽ rất có bản lĩnh, lại thiếu đi chút linh khí. Không nói khác, cứ nói cảnh mặt trời mới ló dạng, sương mù trên núi chưa tan hết tình cảnh này thôn Thanh Tuyền một năm 4 mùa đều có, sương mù bình thường như đám tơ như đang di chuyển, hoặc lẫn mình bốc hơi, nhưng tranh này không hề có không khí sôi động...”

Từ nhỏ hẳn sinh hoạt nơi sơn dã, một năm 4 mùa tai nghe mắt thấy, tất cả đều là cảnh quan tự nhiên, sông núi trời trăng, hoa cỏ cây cối, chim bay thú chạy, hình ảnh sớm đã ăn sâu trong tiềm thức. Còn nữa, trưởng bối Lâm gia và Đỗ Quyên chỉ bảo hẳn, chuyên lấy ý cảnh là chính. Tay nghề Lâm gia chính là miệng truyện miệng, điệu dụng trong đó là ý không là lời, cho nên, đệ tử tư chất kém chút sẽ học không được. Đỗ Quyên lại vận dụng thuật ngữ chuyên nghiệp dạy dỗ, dẫn dắt hẳn lên tầng cao hơn. Nay hẳn đối với sự lĩnh ngộ ý cảnh, ngay cả Đỗ Quyên không thể không ca ngợi, đời này nàng không thể đạt được, bởi vì nàng không có thiên phú đó.

Cho nên, đối mặt hai bức họa này, không phải người trong nghề, căn bản nhìn không ra khác biệt, chỉ cho rằng bức họa trên quạt của Thẩm Vọng đại khí, tài nghệ thuần thực.

Nhưng ở đây đều không phải là tài trí bình thường, dù không bằng Hoàng Nguyên và Lâm Xuân, chỉ cần Lâm Xuân chỉ điểm một chút, cẩn thận nhìn đều thấy hình như có chút đạo lý, đều kinh ngạc thần thờ.

Hoàng Nguyên đè nén sự khác thường trong lòng, cười nói: “Chẳng lẽ người đoán ra tranh này do ta vẽ, cố ý giúp ta thêm mặt mũi? Đừng dặt vàng

lên mặt ta, sao ta so sánh được với tài vẽ của Cảnh phu tử chứ? Cảnh phu tử nổi danh thi hoạ ở thư viện chúng ta.”

Xuôi theo bên người tay cầm tay Lâm Xuân, lặng lẽ néo néo.

Lâm Xuân nhất thời im miệng không nói.

Tiếp đó, Hoàng Nguyên hỏi hấn về cảnh sắc 4 mùa ở thôn Thanh Tuyền.

Lâm Xuân liền cười nói.

Vừa mở miệng, quả nhiên là thao thao bất tuyệt, thần thái bay cao.

Hoàng Nguyên không ngừng đặt câu hỏi, người bên ngoài chỉ có phần nghe.

Thẩm Vọng càng thêm nhìn không thấu Lâm Xuân, nhin không được đề nghị: “Nghe Lâm huynh đệ nói phần khích như vậy, không bằng thi triển tài nghệ vẽ một bức cho mọi người thưởng thức được không?”

Mọi người đều chờ đợi nhìn hấn.

Lâm Xuân thần nhiên nói: “Tiểu đệ sẽ không vẽ tranh.”

Vẽ tranh có nhiều chú ý, bình thường hấn chỉ phác hoạ đặt nền, sau đó lấy dao viết thay, trên gỗ điêu khắc bức tranh trong lòng, tài nghệ đao pháp không cần phải nói. Còn muốn kết hợp hình dạng gỗ thô và hoa văn tự nhiên, tuy cùng hội họa có có chỗ tương đồng, nhưng thủ pháp hoàn toàn khác, hấn đương nhiên sẽ không nói bậy mình biết vẽ tranh.

Thẩm Vọng há hốc mồm, nhìn vẻ mặt Lâm Xuân lại không giống khiêm tốn, nên càng hoài nghi.

Cái học sinh khác lén phỏng đoán, chắc tên thợ mộc này vừa mới 'nở'.

Hoàng Nguyên vội chuyển đề tài.

Lâm Xuân cười đối với hấn nói: “Đợi người trở về lần này có thể nhìn thấy thôn Thanh Tuyền ra sao. Thật sự không tầm thường đâu.”

Hoàng Nguyên có chút ngượng ngùng, “Trước mắt sợ ta không rảnh trở về.”

“Vì sao?”

Lâm Xuân có chút ngạc nhiên.

Thẩm Vọng thay hấn đáp: “Chúng ta chuẩn bị đi Hồ Châu học, đến Thanh Sơn thư viện và Bích Thủy thư viện nghe danh túc đại nho luận giảng.”

Hai thư viện này rất nổi danh ở Tỉnh quốc, hội tụ rất nhiều bậc túc nho tiếng tăm, phàm các thư sinh trúng tú tài xong, trước khi tham gia thi hội đều muốn vào học một hai năm, nghe luận giảng văn chương, đề cao bản thân, đều có thể thu được không ít ích lợi.

Lâm Xuân hơi hơi nhú mào, nghĩ Đỗ Quyên bọn họ chắc sẽ thất vọng lắm.

Hoàng Nguyên cũng có chút xấu hổ. Tuy hẳn muốn đi du học, nhưng chậm vài ngày không phải không thể, chỉ vì không muốn đối mặt với cha mẹ ruột, nên mới vội vã muốn đi. Đi ra ngoài hai năm, một người gặp biến cố cũng có thể thân nhiên tiếp thu. Khi đó sẽ cùng người nhà ở chung, mới càng thêm tự nhiên.

Nhưng lời này không thể nói ra.

Cũng may lúc này, Hoàng Ly bính bính khiêu khiêu chạy vào, bảo là muốn ăn cơm, mọi người không đề cập tới việc này nữa.

Mọi được mang lên nhắm rượu. Hoàng Lão Thực, Nhậm Tam Hòa, Phùng Trường Thuận và Lâm Đại Mãnh đều lên bàn bồi khách.

Phùng Trường Thuận cười nói: “Ta cật già lên mặt, trước hết nói một câu: chúng ta đều là người thô thiển, không biết ăn nói, tiểu huynh đệ đừng ghét bỏ, khi nào có dịp vào núi du ngoạn, ghé nhà thợ săn ăn bữa cơm.”

Mọi người đều cười.

Thẩm Vọng có bài học lần trước, không dám bắt kính, rất sợ bị Đỗ Quyên cười hất hủ nhỏ, xắn tay áo ra vẻ hào phóng, hướng Phùng Trường Thuận mời rượu, nói đây mới là tính tình thật; Tầm Hư Cự cũng mỉm cười, nói việc đồng áng với Lâm Đại Mãnh ngồi kể bên.

Hoàng Nguyên cung kính giúp cha gấp đồ ăn rót rượu, hỏi thăm sức khỏe các vị trưởng bối, tạm thời biểu lộ hiếu tâm. Hoàng Lão Thực chỉ biết nói tốt, đều tốt, cả gia đình đều tốt. Hoàng Nguyên mỉm cười, nói: “Cha, ta là con trai của người, đừng khách khí như thế.” Hoàng Lão Thực ngây ngô cười: “Không khách khí.”

Trong đám trưởng bối Hoàng gia, chỉ có Nhậm Tam Hòa trấn định nhất.

Hắn bất động thanh sắc đánh giá Hoàng Nguyên. Hoàng Nguyên cũng nhìn ra tiểu dưỡng này không tầm thường, hơn nữa dĩ vãng hẳn truyền tin cho mình như thần long thấy đầu mà không thấy đuôi, nên đối với hắn cung kính, trong lời nói không dám chậm trễ.

Lâm Xuân cũng giúp tiếp đón đám thư sinh.

Đều là đồ ăn trong gia đình phổ thông, nhưng mọi người ăn qua một miếng, trước có một người khen ngợi, tiếp liền đều khen không dứt lời, đều nói quả nhiên không hối hận, may mà không đi tửu lâu.

Thẩm Vọng có vài ly rượu vào bụng, khuôn mặt tuần tú đỏ lên, cười nói: “Sao không thấy Hoàng cô nương? Nàng tại công đường khẩu chiến với các

nho sĩ, trở về lại xuống bếp, là cực khổ nhất, lúc ăn cơm lại không lên bàn, chẳng phải để ta áy náy?”

Mọi người vội đều gật đầu.

Bọn họ nghĩ, Đỗ Quyên là một nữ tử như vậy, không nên xấu hổ sợ gặp người mới đúng.

Hoàng Nguyên trừng mắt nhìn hấn một cái nói: “Ăn phần của ngươi đi!”

Hấn thấy Thảm Vọng đối với Đỗ Quyên thập phần để bụng, cảnh giác không thôi. Không có hấn, 2 tên bạn thân này đều là phú quý đệ tử, trước mắt dù chưa thành thân, nhưng nữ tử bên người rất nhiều, Đỗ Quyên đích thực không thích hợp đi vào nội trạch như thế.

Nhậm Tam Hòa nghe xong lời của hấn, liếc mắt nhìn hấn.

Nhưng Đỗ Quyên thực không chịu nổi lời kêu gọi, mới nói tới nàng, nàng đã đi vào.

Mắt đám thư sinh sáng ngời, đều ngừng đưa nhìn phía nàng.

Đỗ Quyên cười với mọi người, hỏi: “Đồ ăn có vừa miệng không?”

Tảm Hư Cực không khỏi sặc, mặt đỏ ửng, nhìn nàng lắc đầu, như oán trách nàng quá khiêm tốn. Nếu đồ ăn không thể ăn, vậy món nào có thể ăn? Đây không phải là châm chọc bọn họ sao!

Thảm Vọng cũng nói: “Chẳng lẽ Hoàng cô nương trốn ở bên ngoài nhìn chúng ta ăn, cảm thấy tương chúng ta ăn quá khó coi, mới cố ý vào nói lời này?”

Mọi người đều nở nụ cười.

Đỗ Quyên lắc đầu cười nói: “Vậy ta an tâm. Thực xin lỗi, vừa rồi bác ta tới, giống như có việc tìm cha ta, để đệ đệ tiếp các ngươi, cha ta tạm thời xin lỗi vắng mặt một lúc.”

Thì ra là nàng đi vào kêu Hoàng Lão Thực.

Mọi người đều nói không sao, thỉnh bá phụ cứ tự tiện.

Hoàng Lão Thực không hiểu ra sao, bị Đỗ Quyên kéo đi ra ngoài.

Lâm Xuân cảm thấy sắc mặt Đỗ Quyên có chút không đúng, đang nghĩ tới Hoàng Chiêu Đệ đến có chuyện gì, Hoàng Nguyên lại hướng Phùng Trường Thuận và Nhậm Tam Hòa hỏi thăm người đại cô này. Hấn cũng cảm thấy vẻ mặt Đỗ Quyên không đúng.

Đương nhiên sắc mặt Đỗ Quyên không đúng.

Hoàng Tiểu Bảo và Hoàng Chiêu Đệ tới. Hoàng Tiểu Bảo nói cho nàng biết: Hôm bọn họ đi, đại cô cũng về nhà mẹ đẻ. Nghe nói tìm Hoàng Nguyên

về, hẳn lại phạm sự bị nhốt vào đại lao, liền giật giây gia gia nãi nãi đem nằng hứa cho Diêu Kim Quý, nói Kim Quý nay làm quan, có thể cứu ra Hoàng Nguyên; còn nói Diêu Kim Quý chính là phu quân Ngư nương nương nói định cho Đỗ Quyên. Hoàng lão cha và Hoàng đại nương đời này thấy qua quan lớn nhất chính là lý chính trong thôn, nghe nói cháu ngoại làm quan, nào có không tin. Không phải Đỗ Quyên ngay cả việc hôn nhân Lâm gia cũng cự tuyệt sao, Ngư nương nương nói dĩ nhiên là người khác. Người này trừ bỏ cháu ngoại làm quan, còn có thể là ai? Thật là không phải oan gia thì không gặp, không thể tưởng được lúc trước Đỗ Quyên mắng cho một trận, mắng cho cháu ngoại thành công. Có thể thấy được mối nhân duyên này đã định sẵn. Lúc này mừng rỡ đáp ứng việc hôn nhân, lại nhờ khuê nữ về nhà thỉnh Diêu Kim Quý ra sức muốn cứu cháu trai ra.

Hoàng Tiểu Bảo khuyên can không nổi, liền tự mình bồi đại cô rời núi, đến truyền tin cho Đỗ Quyên.

Bọn họ đi Sơn Dương huyện trước, đem tình huống nói cho Diêu Kim Quý.

Diêu Kim Quý nghe xong, tự mình không dám rời đi, liền viết một phong thư, cho người đưa Hoàng Tiểu Bảo và Hoàng Chiêu Đệ đến phủ thành, đi Kinh châu thư viện tìm Phương phu tử, nhờ hắn đi hỏi tuần phủ đại nhân, nói không chừng có thể cứu biểu đệ ra.

Hoàng Tiểu Bảo cũng nóng vội đường đệ, liền cùng đại cô tới phủ thành.

Tới phủ nha nghe ngóng, ai ngờ Hoàng Nguyên đã được thả ra, nên mới tìm tới khách sạn.

Trước mắt, Hoàng Nguyên không sao, nhưng việc hôn nhân của Đỗ Quyên biến thành vấn đề. Hoàng Tiểu Bảo rất lý giải Đỗ Quyên, hẳn mới không tin lời quý quái của đại cô và biểu ca, cảm thấy Đỗ Quyên không có khả năng đáp ứng cửa thân này, bởi vậy thứ nhất là triệt để, đem sự tình từ đầu tới cuối nói cho Đỗ Quyên.

Đỗ Quyên tức giận muốn hộc máu.

Nàng là một cô nương lạc quan, bị Diêu Kim Quý làm tức giận đến muốn hộc máu, có thể thấy được bản lĩnh của hắn.

Bởi vì tình thế bây giờ đã thay đổi, không thể so với năm đó.

Nay Diêu Kim Quý là viên chức, là điều thứ nhất; thứ hai chính là gia gia nãi nãi thu Diêu gia sính lễ, còn tại ân dẫu tay, cái gọi là “Cha mẹ chi mệnh, môi chước chi ngôn”, là điều này, ở Đại Tĩnh, mối hôn sự coi như thành kết cục đã định; thứ ba, ở trong thâm sơn, việc này cũng dễ làm, nhưng Hoàng gia vừa nhận lại Hoàng Nguyên, Hoàng Nguyên trên người cũng có công danh, tiêu chuẩn người đọc sách, Hoàng gia làm việc không thể không cố kỵ.

Nàng gọi Hoàng Lão Thực ra trước, nói cho hắn biết việc này, sau đó nói: “Cha, ta vẫn là câu nói kia: vô luận như thế nào người không thể đáp ứng cửa than này, bằng không ta sẽ không sống được.”

Đại phòng đã ở riêng, việc hôn nhân của nàng nên do cha mẹ làm chủ.

Hoàng Lão Thực vội vàng gạt đầu, rồi lại lo lắng nói: “Đỗ Quyên, cha không đáp ứng cũng không được a. Kim Quý làm quan, làm quan muốn làm cái gì, cha cũng hết cách nha! Đỗ Quyên, người không thể đáp ứng mối hôn sự này sao?”

Đỗ Quyên nhìn Lão Thực cha buồn bực không thôi, bỗng nhiên lại cảm thấy bi thương.

Cha vẫn là người cha đó nhưng tâm ý lại không kiên định bằng trước.

Chương 223

Ta Đương Gia!

Nhìn gương mặt sàu khổ của Lão Thực cha, tai nghe nương khó chịu trách cứ, thanh âm đại cô ôn tồn cười, Đỗ Quyên không thể nhìn được nữa, đột nhiên xoay người chạy ra ngoài.

Nàng đi một mạch tới phòng khách nơi đám người Hoàng Nguyên ăn cơm, tay vịn khung cửa, sững sờ nhìn thiếu niên đang mỉm cười tiếp đón bạn cùng trường, bất lực tự hỏi:

Nàng có thể dựa vào Lý Đôn sao?

Nàng vượt qua thời không muốn tìm người yêu sao?

Nếu là thế, dù hẳn không mang theo trí nhớ của kiếp trước, giờ phút này cũng nên vì nàng khởi động một mảnh trời riêng. Hôm nay thân phận nàng là tỷ tỷ sinh đôi của hắn, người ngay cả tỷ tỷ cũng không để ý, nhất định không phải là Lý Đôn!

Nếu không phải, nàng phải làm gì đây?

Vừa nghĩ tới vấn đề này, nàng đã cảm thấy tâm phiền ý loạn. Đã đợi lâu lắm, chờ lâu lắm, sự chờ đợi làm tắt cả hy vọng đều tiêu tán, nàng mất đi mục tiêu, chỉ còn lại trống rỗng và hư vô.

Cơm nước xong, đang uống trà mọi người nhìn thấy một thiếu nữ ăn mặc nam trang dựa vào cạnh cửa, sững sờ nhìn Hoàng Nguyên, hai hàng lệ chảy xuôi xuống hai gò má trắng nõn, ưu thương trong mắt tràn ra như thác lũ, trong nháy mắt che mắt bọn họ.

Nhậm Tam Hòa và Lâm Xuân nhảy dựng lên, đồng thanh hỏi: “Sao vậy Đỗ Quyên?”

Hoàng Nguyên thong thả một bước, tim hăm đập chậm lại, trước mắt hiện lên 5 năm trước, trước cửa tư thực trấn Hắc Sơn, Đỗ Quyên cũng nhìn hắn như vậy, đáy mắt cũng lóe ra ánh sáng không rõ, như có rất nhiều lời muốn nói lại thôi và niềm đau thương sâu thẳm. Sau đó lúc hắn rời trấn Hắc Sơn, nàng ở trên núi hát bài hát kia, để lại trong hắn cũng là sự tang thương và ưu thương vô tận.

Hiện tại lại tới nữa, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Đám người Thảm Vọng đều bị sự bất lực và ưu thương của Đỗ Quyên làm kinh hoàng, đây là nữ tử viowí thần thái phi dương trên công đường lúc trước sao?

Không nhìn mọi người, Đỗ Quyên chỉ nhìn chăm chăm Hoàng Nguyên, nhẹ giọng nói: “Gia gia nãi nãi đem ta hứa cho con trai đại cô. Ta dù chết cũng sẽ không gả cho hần!”

Nhậm Tam Hòa nghe xong, xoay người muốn xông ra ngoài.

Đỗ Quyên quay lưng kéo lấy hần, rũ mắt xuống thấp giọng nói: “Tiểu dương, đây là phủ thành. Còn có, người đã có vợ có con, không thể tùy hứng làm việc.”

Nhậm Tam Hòa động sát cơ, hần mà ra tay, Diêu Kim Quý nhất định phải chết.

Nhưng Đỗ Quyên không muốn gây chuyện, cũng không muốn dựa vào bất cứ ai.

Nàng không muốn truy cứu thân phận của thân thể này, đương nhiên cũng không hy vọng tiểu dương vì mình bị phiền toái, huống chi hiện tại hần đã thành gia lập nghiệp.

Nàng cũng không muốn để Lâm Xuân làm tấm mộc cho mình.

Nơi này không phải thôn Thanh Tuyền, không thể để Lâm gia chọc phiền toái.

Nàng muốn nói với Hoàng Nguyên, sau đó nhìn biểu hiện của hần.

Nếu hần không thể giải quyết việc này, chính nàng sẽ đích thân ra tay.

thân mình Nhậm Tam Hòa cứng đờ, hiểu rõ ý nàng ở ngoài lời, nên dừng chân lại.

Lâm Xuân thấy Đỗ Quyên rung rung nhìn Hoàng Nguyên, không khỏi si ngốc.

Nàng có đệ đệ!

Hiện tại có việc, nàng chỉ cùng nàng đệ đệ nói, cũng không nhìn hần một cái.

Cũng đúng. Diêu Kim Quý xưa đâu bằng nay, không phải hần, một thiếu niên nông thôn, có thể đối phó. Hoàng Nguyên lại là tú tài, sư trưởng cùng trường đều là người có thân phận địa vị, Đỗ Quyên nên tìm hần, hần lại là đệ đệ nàng, vì nàng ra mặt là hần nên.

Nhưng là, sao trong lòng hần lại nhói lên?

Lại nói Hoàng Nguyên, tuy sắc mặt xanh mét, vẫn kéo tay Đỗ Quyên ôn nhu hỏi: “Đây là có chuyện gì? Đi, chúng ta đi cách vách nói.”

Đỗ Quyên rung rung lắc đầu, nói: “Người qua đây, ta từ từ nói cho người nghe.”

Rồi đi đến bên cạnh bàn ngồi xuống, mặc kệ ánh mắt sáng quắc của người không liên can, nói liên tục, nói tỉ mỉ từ lúc Phùng Thị sinh con nơi sơn dã rồi bị mất con trai, về nhà không được cha mẹ chồng thích, sau này ông ngoại đánh đến cửa, bởi vậy cùng gia gia nãi nãi kết thù kết oán, đến chuyện gia gia nãi nãi khăng khăng cố chấp, nhúng tay vào việc hôn nhân của tỷ muội các nàng, Diêu Kim Quý vô sỉ, cầu cưới không thành ghi hận trong lòng... nhất nhất nói ra.

Nàng nói chuyện này trước mặt hấn và bạn cùng trường của hấn, có 2 dụng ý:

Một là muốn kích phát lòng áy náy của hấn, hy vọng hấn có thể quyền uyển Hoàng gia hơn một chút. Nàng nhìn ra hấn đối với cha mẹ, đối với Hoàng gia không có cảm giác thân cận, nên nàng muốn nói cho hấn biết, Phùng Thị vì hấn ăn bao nhiêu khổ, chảy bao nhiêu lệ.

Hai là muốn đem việc này tuyên dương rộng ra, xem hấn làm thế nào, là niệm tình thân hay là vâng theo lễ giáo hiệu đạo; đau lòng cảm thụ của tỷ tỷ cảm thụ hay là yêu quý tiền đồ tương lai của mình.

Quả nhiên, Hoàng Nguyên nghe nói tỷ muội các nàng lên núi xuống sông, làm việc như con trai, nương còn nhận nhiều khổ sở như vậy, đều là bởi vì hấn đưa con trai này, nhất thời ánh mắt đỏ lên.

Việc này Phùng Trường Thuận hiểu rõ nhất nên thành thoảng chen một câu bổ sung.

Cuối cùng, Đỗ Quyên nói gia gia nãi nãi và nhà mình mấy năm nay đã hòa hảo, ngày qua cũng thuận hoà, nhưng Diêu Kim Quý lại nhảy ra gây sự, hấn lấy có nói giúp Hoàng Nguyên thoát tội, lừa gia đình cửa thân này.

Trong lòng Hoàng Nguyên giận dữ, song quyền càng nắm càng chặt, đôi môi mím chặt lại.

Nhưng hấn lại không biểu hiện ra ngoài, trầm mặc một hồi lâu, mới đối với đám người Thẩm Vọng ôm quyền nói: “Gia môn bất hạnh nên có thân thích bất nghĩa bậc này. Tiểu đệ phải xử lý việc này nên không giữ các vị. Vạn mong thứ lỗi!”

Thẩm Vọng vội nói: “Hoàng hiền đệ, việc này chúng ta...”

Hoàng Nguyên ngắt lời hấn, nói: “Đây là chuyện nhà của Hoàng gia ta, hảo ý của Thẩm huynh ta tâm lĩnh, nhưng vẫn không nên nhúng tay vào tốt hơn. Lại nói, tiểu đệ có chủ trương.”

Thẩm Vọng còn muốn nói nữa, bị Thẩm Hư Cực kéo một cái, nhìn hấn nhẹ nhàng lắc đầu, đành phải thôi, cùng mọi người cáo từ.

Tầm Hư Cực trước khi đi liếc mắt nhìn thật sâu Đỗ Quyên.

Đợi các bạn học đều rời đi, Hoàng Nguyên mới nói với Đỗ Quyên: “Đi! Đi gặp đại cô.”

Rồi phát vạt áo, dẫn đầu đi ra cửa.

Đỗ Quyên hít sâu một hơi, đi theo hần hướng về phía phòng khách Phùng Thị.

Hoàng Nguyên gặp Hoàng Chiêu Đệ, trước vãi chào theo lễ nghi văn bói, lại chào Hoàng Tiêu Bảo, sau đó dìu cha mẹ đến ghé trên, còn mình đứng bên cạnh Hoàng Lão Thực, Đỗ Quyên và Hoàng Ly thì đứng phía sau Phùng Thị.

Dõi mắt nhìn lại, trong phòng này đều là người Hoàng gia, ngay cả Phùng Trường Thuận cũng không vào.

Hoàng Chiêu Đệ thấy cháu trai và Đỗ Quyên đều nhăn mặt, trong lòng bất an, cố mỉm cười, vừa định khen Hoàng Nguyên vài câu, lại nghe hần ho nhẹ một tiếng, giật mình, vội im tiếng.

Về mặt Hoàng Nguyên đoan chính, nghiêm chỉnh nói với nàng: “Đại cô vì chuyện của cháu, đường xa mà đến, cháu ở đây cảm ơn trước. Cũng may các vị đại nhân công chính liêm minh, cháu cũng coi như có phúc khí, mới thoát khỏi tai ương lao ngục, không phiền tới biểu ca vận dụng nhân tình.”

Hoàng Chiêu Đệ nghe xong như lọt vào trong sương mù, đành ngượng ngùng cười.

Hoàng Nguyên tạ người sau, lời nói một chuyện, nói: “Nghe nói gia gia nãi nãi đem Đỗ Quyên hứa cho biểu ca. Nhưng cha ta đã ở riêng lập môn hộ, việc hôn nhân Đỗ Quyên đều có cha mẹ làm chủ an bài; huống hồ, ta cũng không nhờ vả ân tình của biểu ca. Cho nên, cửa thân này chúng ta không thể nhận. Thỉnh đại cô trở về chuyển cáo biểu ca, tuyển mới lương duyên khác.”

Hoàng Chiêu Đệ trừng lớn mắt nhìn cháu, lắp bắp nói: “Nhưng là... Nhưng là... gia gia ngươi đã làm chủ ...”

Hoàng Nguyên ngắt lời nàng, khẽ cười nói: “Đại cô. 5 năm trước gia gia ta đã không làm chủ được, sao lần này lại làm chủ? Có phải đại cô lừa hần, nói biểu ca có năng lực cứu ta ra? Đại cô, làm người phải phúc hậu, biểu ca là một tiểu quan, nếu ta thực sự có chuyện, chỉ sợ hần tránh còn không kịp nữa, viết một phong thư là tưởng cứu ta? Thật là chê cười! Hần thể lừa gia gia nãi nãi, khi dễ gia gia nãi nãi sống trong núi sâu, chưa thấy qua chuyện như vậy. Tưởng khi dễ ta, còn kém một chút!”

Hoàng Chiêu Đệ nhất thời mặt đại ra.

Một hồi lâu, nàng chuyển hướng Hoàng Lão Thực xin giúp đỡ, “Đại đệ, ngươi nói vài câu!”

Hoàng Lão Thực nghiêm mặt nói: “Nguyên Nhi nói rất đúng, mỗi hôn nhân này chúng ta không thể nhận. Đại tử, năm xưa ta đã nói, Kim Quý nhà ngươi không xứng với Đỗ Quyên nhà ta, cứ cố đuổi theo tính chuyện gì đây!”

Nhi tử có chủ ý, hẳn tuyệt đối duy trì nhi tử, rất quán triệt tiêu chuẩn “ở nhà nghe cha”, “Ở riêng nghe vợ”, lại sau này là “con gái lớn nghe con”, hôm nay là “con trai về nghe con trai”.

Hoàng Nguyên nhìn Hoàng Chiêu Đệ cười lạnh.

Cha là Lão Thực, nương là người tuân thủ nữ tắc, không thể cãi lời cha mẹ chồng, bọn tử muội thân là nữ tử không tiện ra mặt, nhưng hẳn trở lại

Từ giờ trở đi, cái nhà này sẽ do hẳn đương gia làm chủ!

“Đại cô, cháu vừa từ trong tù ra, chuyện cần xử lý rất nhiều. Huống hồ trong nhà nghèo, chúng ta cũng không thể ở lâu tại phủ thành, hai ngày nay phải thu thập trở về thôn Thanh Tuyền. Ở bên ngoài, không tiện chiêu đãi đại cô nên không lưu đại cô. Đại cô về nhà vẫn an biểu ca đi.”

Hoàng Nguyên trực tiếp hạ lệnh trục khách.

Hoàng Chiêu Đệ vạn lần không nghĩ tới, năm xưa bị chất nữ khinh thường, nay nhi tử đậu Tiến sĩ lại bị cháu khinh thường, giống như nàng làm gì cũng không vừa mắt cả nhà đại đệ, nên căm phẫn rời đi.

Hoàng Nguyên đuổi đại cô đi, gọi 2 tiểu tử từ Nguyên Mộng Trai tới, phân phó một hồi, bọn họ lập tức chạy tới huyện Sơn Dương. Sau đó, hẳn trước mặt cha mẹ mặt trịnh trọng nói với Đỗ Quyên: có hẳn người đệ đệ này, trừ phi chính nàng gật đầu, bằng không ai cũng đừng nghĩ đánh chủ ý lên nàng.

Đỗ Quyên nhất thời nước mắt rơi như mưa, thất thanh nghẹn ngào.

Rốt cuộc hẳn không khiến nàng thất vọng!

Tim Hoàng Nguyên lần nữa đau đến co rút lại, vội kéo tay nàng nhỏ giọng nói: “Ta thấy ngươi nên là muội muội ta thôi. Làm tử tử thật không có ý nghĩa gì, muốn khóc cũng phải nhịn, có khóc cũng không dễ chịu. Ngươi xem Hoàng Ly, muốn khóc liền bỏ nhào vào lòng ta lớn tiếng khóc ra.”

Đỗ Quyên nín khóc mỉm cười, gắt giọng: “Nương nói ta ra trước.”

Phùng Thị vội vàng nói: “Là Đỗ Quyên ra trước.”

Nói xong, nhìn một đôi trai gái xuất sắc, trong lòng vừa động, thất thân.

Hoàng Nguyên thấy Đỗ Quyên cười, nhẹ nhàng thở ra, nói: “Vậy thì làm tử tử đi.”

Người một nhà bỏ được gánh nặng, một lần nữa nói cười vui vẻ.

Nhậm Tam Hòa bên ngoài nhìn thấy một màn này, nhìn Hoàng Nguyên âm thầm gật đầu.

Lâm Xuân lẳng lẳng nhìn tỷ đệ hai người cười nói vui vẻ, cũng cười theo, nhưng để ý kỹ, đáy mắt có chút ưu thương. Ngày kế, hắn gọi Lâm Đại Mạnh, tự mình đi ra chợ tỉ mỉ chọn vài đoạn nam mộc về, cùng Đỗ Quyên nói một tiếng, rồi nhốt mình trong phòng.

Cửa ải này, chính là hai ngày hai đêm.

Đỗ Quyên biết hắn dụng công, toàn lực phối hợp, tất cả món ăn đều đưa qua cửa sổ.

Hai ngày sau, Lâm Xuân xuất quan.

Hắn làm ra một cái bình phong nhỏ hẹp dài, ước chừng một thước rộng, hai thước dài, trên đó điêu một vòng mặt trời đỏ từ từ mọc lên sau dãy núi, hào quang vạn trượng, phá vỡ mây mù chiếu khắp đại địa, bên cạnh đề “Mặt trời đỏ mới lên, ánh sáng rực rỡ.”

Hoàng Nguyên nhìn khiếp sợ vạn phần, giờ mới hiểu được vì sao hắn chậm rãi nói mình không biết vẽ tranh, thì ra hắn am hiểu điêu khắc, một loại hội họa khác.

Nhưng bức điêu khắc này quá đả kích người...

Hắn không thể hiểu được lòng mình: Đỗ Quyên giỏi, Lâm Xuân cũng thế, đều lớn lên nơi núi sâu, không có danh sư chỉ điểm, nhưng lại có thành tựu như vậy, làm cho thư sinh bọn họ được các đại nho từ khắp nơi chỉ bảo, làm sao mà chịu nổi?

Là kết quả của học tự nhiên?

Hai mắt hắn sáng ngời, quyết định trước không đi Hồ Châu du học, về thôn Thanh Tuyền bồi dưỡng hai năm lại nói. Dù sao hắn còn trẻ, vừa lúc thừa dịp này hiểu kính trọng bối, bù lại nỗi đau bọn họ mất đi nhi tử.

Ngày kế, Lâm Xuân đem bình phong đưa đi dịch quán.

Hắn nói với Triệu Ngự sử, bộ bình phong này có 4 cái, theo thứ tự là “Mặt trời đỏ mới lên, ánh sáng rực rỡ”, “Sông chảy ra biển mênh mông”, “Hồ gầm rừng núi, bách thú kinh hoàng”, “Hoa hiếm mới nở, không sợ bị mai một”. Ba cái còn lại còn chưa làm xong, làm xong sẽ đưa đến.

Chương 224

Người Yêu Cũ Đến Nhà

Hắn đưa Triệu Ngự sử cái này, một là cảm tạ hắn dìu dắt, hai là triển lãm bản lĩnh học thức của mình. Hắn nghe nói vào thư viện phải qua khảo hạch, nhất định phải khiến người tán thành nhãn lực của Triệu Ngự sử, không thể chỉ trích hắn làm việc thiên tư.

Triệu Ngự sử nghe xong không kiềm nén gật đầu, trên gương mặt kiên cường lộ ra nét tươi cười khen ngợi.

Hắn thân là ngự sử, mọi chuyện đều phải cẩn thận, thiếu niên này thực hợp tính hắn.

Hắn không thích lời hoa mỹ. Với một thiếu niên mười mấy tuổi mà nói, tạo hình bức bình phong làm cho hắn kinh hãi không thôi, nhưng hắn chỉ bất động thanh sắc gật đầu, lại hỏi Lâm Xuân vì sao không điêu “Rồng ẩn mình tung móng vuốt bay lên cao” và “Chim ưng vồ mồi, vượt qua gió bụi”, như vậy sông núi và các loài chim thú đều có, chẳng phải tốt hơn sao?

Lâm Xuân liền giải thích, nói hắn sinh hoạt ở trong núi, thường thấy bốn kiểu tình cảnh này, cho nên đã ăn sâu vào trí; nhưng rồng thì hắn căn bản chưa thấy qua, chim ưng cũng ít thấy, “Nếu bản điêu khắc không có thần sẽ thành kém cỏi. Còn có, lúc tiểu dân chọn gỗ, chỉ tìm được vài loại hoa văn hương nam mộc, theo thứ tự là tơ vàng vắn, thủy triều vắn, sơn vắn cùng vân vắn, chỉ có thể tạm sử dụng.”

Thì ra nam mộc trân quý nhờ vào hoa vắn. Hoa vắn càng phong phú thừa thốt, gỗ càng trân quý. Cái gọi là tơ vàng nam mộc, vốn là một loại hương nam, gỗ nhẵn nhụi, phát ra mùi thơm, hoa vắn sáng lạn, phảng phất như Vân Hoa, loại có hoa vắn vẩy cá hình rồng đuôi phượng là đồ án điềm lành trân quý, gần 200 năm qua đã bị hoàng gia liệt vào chuyên dụng.

Lâm Xuân tìm kiếm được mấy khối gỗ này, so với tơ vàng nam kém một chút nhưng cũng đủ trân quý. Người nọ vốn không bán, là Lâm Đại Mạnh mượn, nói rõ ngày sau từ trong núi chuyển nam mộc tốt hơn cho hắn, trước mắt không kịp về nhà lấy, trước dùng cái này cứu cấp. Người nọ lại là biết cửa hàng Lâm gia ở trấn Hắc Sơn, biết bọn họ không nói dối, mừng rỡ thuận nước giong thuyền, cho hắn mượn dùng trước.

Lâm Xuân chỉ vào bình phong giải thích với Triệu Ngự sử, hắn dùng hoa vắn tơ vàng làm hào quang ra sao, mới điêu khắc ra bức “Mặt trời đỏ mới lên,

ánh sáng rực rỡ”, như thế càng có thần thái. Còn nói buổi tối dưới ngọn đèn, hào quang mặt trời đỏ càng thêm giống thật, càng lộ vẻ quang hoa sáng lạn.

Mắt Triệu Ngự sử bùng ra rực rỡ hào quang, cái nhìn đối với hắn lại cao thêm một bậc.

Nửa ngày, mới lại hỏi: “VẬY HỔ THÌ SAO? HỔ NGƯỜI CŨNG THƯỜNG THẤY?”

Lâm Xuân cười nói: “Tiểu dân vừa lúc nuôi một con hổ.”

Đem lai lịch Như Gió nói một lần, con hổ này do hắn nuôi từ nhỏ đến lớn.

Triệu Ngự sử không khỏi tròng lớn mắt, cuối cùng nhịn không được ha ha cười lên.

Ngày đó, hắn liền dẫn Lâm Xuân đi thư viện Kinh châu bá kiến bạn già Chu phu tử. Sau một hồi khảo sát, Lâm Xuân được Chu phu tử thu làm môn hạ. Chu phu tử là viện trưởng Thanh Sơn thư viện đã nổi tiếng hàng trăm năm ở Đại Tĩnh, người tộc Chu Nam.

Đám người Đỗ Quyên nghe được tin tức này, đều cực kỳ vui mừng.

Đêm đó, nàng nấu riêng một bàn thức ăn ngon vì hắn ăn mừng.

Ăn xong, Lâm Xuân lại bắt đầu bế quan, dốc lòng chế tác 3 tấm bình phong khác.

Mỗi ngày Đỗ Quyên đều nấu món khác nhau cho hắn. Mỗi khi hắn đi ra hóng gió, ngênh đón hắn đều là nét mặt tươi cười, bộ dáng như mọi việc đều thuận lợi. Đây là sợ hắn lo lắng, không muốn chuyện bên ngoài quấy rầy hắn.

Hoàng Nguyên thường ra đi gặp bạn bè, xử lý công việc, lúc rỗi rảnh tận tình cùng người nhà ở chung, dung hợp qua từng ngày.

Hắn phát hiện, nhà mới này đối với hắn càng ngày càng có lực hấp dẫn. Lão Thực cha và nương cũng không quá khác biệt không thể câu thông, ngược lại bọn họ rất dễ thân cận.

Liền lấy Lão Thực cha và tiểu muội Hoàng Ly ở chung mà nói, mỗi khi nhìn thấy hắn đều luống cuống.

Ngày nào đó, Hoàng Ly giúp việc xong, đang tựa vào trên ghế chỉnh xiêm y cho đại ca, Lão Thực cha từ ngoài hào hứng tiến vào, trong tay giơ 4 cây đường hồ lô, như hiến vật quý đối tiểu khuê nữ nói: “Hoàng Ly, xem cha mua đồ ngon cho ngươi!”

Hoàng Ly vừa nhìn, nói: “Đây không phải là đường hồ lô sao?”

Hoàng Lão Thực đắc ý gật đầu, nói: “Bốn người các ngươi mỗi người một cây.”

Đỗ tiểu hài tử!

Hoàng Nguyên đang cùng Đỗ Quyên thương nghị quy hoạch tương lai Nguyên Mộng Trai, nghe vậy miệng co rút lại.

Ngược lại, Đỗ Quyên cười đưa tay nói: “Cha, cho ta một cây.”

Hoàng Lão Thực vội đi tới, đưa cho nàng và Hoàng Nguyên một cây, một xuyên khác cho Hoàng Tiểu Bảo.

Hoàng Nguyên vừa định từ chối, Đỗ Quyên đã tiếp nhận đưa cho hắn, vừa nháy mắt với hắn. Hắn đành phải nhận, ăn không phải, không ăn cũng không phải.

Chợt nghe bên kia Hoàng Ly hỏi “Cha, đường hồ lô bao nhiêu tiền một chuỗi?”

Hoàng Lão Thực nói: “Một văn một chuỗi.”

Hoàng Ly kêu to oán giận nói: “Ai nha cha, ngươi bị thiệt rồi! Đường hồ lô chính là sơn tra bên ngoài dính một tầng đường. Bốn trái sơn tra mà muốn một đồng tiền, đây là bẫy ngươi đấy. Hàng năm tháng 8 chúng ta hái rất nhiều sơn tra, nếu bán như vậy, ngươi suy nghĩ một chút có thể có bao nhiêu tiền?”

Nghe tiểu khuê nữ tính toán như vậy, Lão Thực cha chợt dạ, cái chày cái cối nói: “Còn có đường chi, đường là đáng giá.”

Hoàng Ly vừa cắn sơn tra vừa khinh bỉ nói: “Chút đường ấy... không nổi tới một thìa. Cha, ngươi quá Lão Thực, người ta nói giá bao nhiêu thì mua bấy nhiêu, vậy sao được! Ngươi phải trả giá, 2 văn tiền 3 xuyên, 3 văn tiền 5 xuyên, như vậy mới có lời. Ai, bên trong này chính là sơn tra, ta năm nào cũng ăn, thứ tốt gì! Ai, người trong thành thật không có kiến thức, tiêu tiền mua cái này ăn.”

Vừa lúc Phùng Thị đi vào, nghe lời này chen miệng nói: “Cha một đời hồ đồ, làm sao biết mua đồ. May là chưa cho hắn nhiều tiền, bằng không còn không biết xài loạn như thế nào nữa.”

Hoàng Lão Thực thấy tiểu khuê nữ chê đường hồ lô tồi tệ, còn nói mình không biết mua đồ, vợ cũng nói mình, rất hổ thẹn, trong lòng bần khoản, nên lấy lòng nói: “Ngươi không hiểm lạ sơn tra, vậy cha lại đi ra ngoài mua chút điểm tâm cho ngươi ăn.”

Hoàng Ly vội nói: “Thôi thôi! Nếu cha đi xa, lỡ đi lạc người ta lại lừa tiền, chúng ta phải đi khắp nơi tìm cha. Tìm không ra, còn phải đi nha môn báo án.”

Hoàng Lão Thực nói: “Cha lớn như vậy, sao lại đi lạc được!”

Hoàng Ly trợn trắng mắt nhìn hắn, vạch trần nói: “Ngày hôm qua chúng ta ở trên đường, cha nhìn thấy bán gì đó không chịu đi, nếu không phải ta lôi kéo ngươi, còn không biết bị bắt đi đâu nữa.”

Hoàng Lão Thực không thể chối cãi, nhân tiện nói: “Dù cha đi lạc, không biết hỏi đường chắc? Đều nói đường trên miệng mình, hỏi thêm một chút không phải là được.”

Hoàng Ly kiên trì không cho hấn đi, nói muốn đi thì chờ nàng rãnh rồi, đi với hấn ra ngoài mới yên tâm, vừa sai sử nói: “Cha, giúp ta rót chén trà.”

Hoàng Lão Thực liền vui vẻ chạy đi rót nước.

Hoàng Nguyên sớm không nghe lọt, nhin không được muốn răn dạy tiểu muội không có tôn ti trên dưới, đã thấy nàng tiếp nhận chén trà trên tay cha, trôi chảy hỏi: “Cha, buổi tối ngươi muốn ăn cái gì? Nói trước để ta chuẩn bị.”

Hoàng Lão Thực như một đứa nhỏ, lập tức nói ra một chuỗi món ăn.

Hoàng Ly gật đầu nhớ kỹ, tạm đặt kim chỉ xuống, đứng dậy đi phòng bếp, nói muốn chuẩn bị trước. Hoàng Lão Thực cũng đi theo, nói mức nước cho nàng rửa rau.

Hoàng Nguyên liền ngậm miệng, cảm thấy mình thuần túy không nên đi gây sự.

Hấn nhét đường hồ lô vào tay Đỗ Quyên, nói: “Cho ngươi.”

Đỗ Quyên cười nói: “Ngươi không ăn? Sơn tra rất khai vị, ngươi không cần sợ ăn cái này cảm thấy ngậy thơ mất mặt. Lúc chúng ta ở nhà, hàng năm tháng bảy tháng tám đều có thể hái rất nhiều sơn tra. Ăn không hết thì phơi khô, mùa đông dùng để nấu nước uống, tiêu thực là tốt nhất.”

Hoàng Nguyên thấy đôi môi nàng vốn màu hồng, nay ăn đường hồ lô càng đỏ au, ngay cả khước miệng cũng dính chút màu hồng, giật mình, lấy khăn tay ra giúp nàng lau, nói: “Ta không thích ăn cái này.”

Đỗ Quyên nhìn hấn cười, bộ dáng như hiểu rõ tâm tư của hấn.

“VẬY ĐỢI ĐẾN MÙA SƠN TRA, TA LÀM MỨT SƠN TRA NGƯỜI ĐỪNG CÓ ĂN.”

“VÌ SAO KHÔNG ĂN? TA KHÔNG ĂN GẠO, NHƯNG GẠO NẤU CƠM KHÔNG PHẢI TA CŨNG ĂN. TA KHÔNG ĂN LÚA MẠCH, NHƯNG BỘT MÌ LÀM BÁNH TA CŨNG ĂN.”

Đỗ Quyên chỉ vào hấn nói: “Ngươi... Nhìn ngươi thành thật mà nói xạo như vậy!”

Hoàng Nguyên cười nói: “Ai nói xạo? Ta nói xạo cũng không lại ngươi, nhuệ khí thiếu niên, xông thẳng lên 9 tầng trời, chấn điếc tai cỡ nào!”

Đỗ Quyên nóng nảy, giơ nắm tay lên muốn đánh hấn, bị hấn nắm lấy cánh tay, nói: “ĐỪNG Ỗ VÀO NGƯỜI HỌC VÀI NGÀY VỖ CÔNG LÀ CÓ THỂ KHI DỄ ĐỆ ĐỆ.”

Hoàng Tiểu Bảo phần nộ chen miệng nói: “Khi dễ đệ đệ thì tính cái gì, nàng và Tước Nhi tỷ năm xưa còn đem ta ấn tại bãi sông đánh cho một trận kìa. Đánh ta còn hỏi ta có phục hay không. Ngươi không biết, khi đó nàng mới 2 tuổi.”

Hoàng Nguyên nghe xong thất thanh hỏi: “Đây là thật?”

Đỗ Quyên kêu to: “Hoàng Tiểu Bảo, sao ngươi không nói ngươi làm chuyện gì?”

Hoàng Tiểu Bảo không ngượng ngừng cười.

Hoàng Nguyên liền truy vấn tình hình năm đó, nghe xong nghiêng răng, nói liên tục Hoàng Tiểu Bảo nên đánh. Mấy Huynh tử đề trêu chọc lẫn nhau.

Lúc này Phùng Thị bưng một đĩa trái cây ướp lạnh trong giếng vào, nhìn thấy cảnh tượng ảm áp như vậy, thập phần vui vẻ, đi qua tha thiết đối với Hoàng Nguyên nói: “Đến, nghỉ ngơi, ăn chút gì đó. Đừng mệt nhọc.”

Bọn họ vừa rồi căn bản không làm việc có được không !

Hoàng Nguyên vội nói: “Tốt. Cảm ơn nương.”

Đỗ Quyên oán giận nói: “Trong mắt nương chỉ có đệ đệ, ta và Tiểu Bảo ca ca ngồi ở đây, nương cũng không thấy.”

Hoàng Nguyên bật cười.

Hắn dần dần thích không khí gia đình này, thích Lão Thực cha bị trai gái hô đến gọi đi, thích nương cao giọng trách cứ cha vô năng, thích tỷ tỷ và muội muội dụng tâm nấu cơm cho người nhà, buổi tối người một nhà tụ lại nhàn thoải, nhìn ba mẹ con thêu thùa may vá... Giống như rất không có tôn ti trên dưới, tình thân lại rất nồng hậu.

Ngày lành không quá hai ngày, phiên toái tới, còn không chỉ một cọc.

Đầu tiên là biểu muội trước kia của Hoàng Nguyên, Trần Thanh Đại tìm tới cửa.

Đỗ Quyên nghe tiếng, muốn Hoàng Nguyên đừng đi ra ngoài, tự mình đi ứng đối.

Hoàng Nguyên lắc đầu nói: “Trốn được mừng một, còn có thể trốn được 15 sao? Việc này phải để ta đi chấm dứt. Tính tình của nàng, ngươi không rõ ràng lắm, ứng phó không được.”

Đỗ Quyên hoài nghi hỏi: “Ngươi có thể ứng phó? Con gái người ta vừa khóc, ngươi liền luống cuống, liền thương hương tiếc ngọc. Nam hài tử đều là như vậy...”

Hoàng Nguyên trừng mắt nhìn nàng, nói: “Nói bậy cái gì!”

Vì thế đi ra ngoài, vừa đón Trần Thanh Đại đi vào, vừa phái tiểu nhị đi thông tri Trần gia, vừa kêu Đỗ Quyên, Hoàng Ly đi ra tiếp khách. Hắn sẽ không một mình đối mặt Trần Thanh Đại, biết sẽ dây dưa mãi với nàng.

Trần Thanh Đại mười ba, mười bốn tuổi, thân hình tinh xảo, mặt mày linh hoạt, hành động không có hàm súc thẹn thùng của con gái, cũng không giống

tiểu thư thế gia câu nệ đoan trang, khí thế rất dồi dào, vừa nhìn có chút giống Hoàng Ly.

Đương nhiên, đây là chỉ lúc Hoàng Ly lợi hại.

Hoàng Ly hay thay đổi, lúc dễ người rất nhu thuận.

Trần Thanh Đại thấy Đỗ Quyên sừng sốt, đột nhiên nhớ tới đây chính là bé gái năm xưa mình đã gặp qua ở trấn Hắc Sơn, xoay mặt chất vấn Hoàng Nguyên nói: “Ngươi vì nàng mới từ hôn?”

Trong mắt Trần đây phần nộ.

Hoàng Nguyên trầm mặt quát: “Thanh Đại, đây là tỷ tỷ ta!”

Trần Thanh Đại nghe thế mới im tiếng, nhưng chẳng biết tại sao, nàng nhìn Đỗ Quyên thực không thích. Đỗ Quyên đối với nàng cũng không thích, vừa nhìn là biết một cô gái kiêu căng. Cho nên nói, tình địch đối với đối thủ cảm giác rất sâu sắc.

Hoàng Nguyên khuyên nàng trở về, chột nghe nàng trả lời: “Bọn họ gạt ta từ hôn, ta không chịu. Bọn họ muốn lui là chuyện của bọn họ, ta chỉ nhận định biểu ca, sống là người biểu ca, chết là quỷ biểu ca.”

Trời ạ, là một nữ tử dám hận dám yêu!

Hoàng Nguyên cau mày nói: “Thanh Đại, ngươi có biết việc này đã không thể cứu vãn.”

Trần Thanh Đại ngòai lẳng lẳng, không nói không cười, bộ dáng quyết tâm.

Nha hoàn của nàng đứng ở một bên, vẻ mặt thập phần sốt ruột.

Thấy nàng như vậy, Hoàng Nguyên rất kinh ngạc.

Nói hấn không cảm động là giả. Hấn vì trùng trị và tránh né nàng, bày ra trăm kiểu làm khó dễ để đàn áp; mà nàng vì theo ý hấn, muốn được sự đồng tình của hấn, quyết tâm học thi từ ca phú, cầm kỳ thư họa. Một thiếu nữ nhà phú thương, trong đám tiểu thư quan lại cũng giành được chút thanh danh.

Nhưng hấn không thể trái lương tâm đón nhận nàng.

Lúc này, tuyệt đối không thể mềm lòng!

Nghĩ xong, hấn nháy mắt với Đỗ Quyên, liền đi ra ngoài.

Đội Hoàng Nguyên vừa đi, Hoàng Ly mở miệng trước nói: “Ngươi và ta ca ca đã từ hôn, hôm đó tại công đường rất nhiều người đều nghe. Ngươi còn đến tìm hấn, truyền đi ngươi còn có mặt mũi nào nữa?”

Nàng không khách khí, chỉ chưa nói ra ba chữ “Không biết xấu hổ” thôi.

Trần Thanh Đại lạnh lùng nói: “Ta đã nói rồi, bọn họ là bọn họ, ta là ta.”

Đỗ Quyên mỉm cười, nói: “Trần cô nương, cũng không thể nói như vậy. Trưởng bối nhà ngươi cũng vì tốt cho ngươi. Bằng không, thật nếu liên lụy, Trần gia và Dương gia bị tịch thu gia sản chém cả nhà, ngươi có thể nhẫn tâm sao? Chuyện như vậy lịch sử không phải là không từng xảy ra.”

Trần Thanh Đại kích động nói: “Bây giờ không phải là không sao rồi!”

Đỗ Quyên thực không lời gì để nói, không sao thì hồi hận, coi Hoàng Nguyên là cái gì?

Đúng lúc này, Hoàng Nguyên dẫn Trần phu nhân đi tới, phía sau còn có vài ma ma.

“Đây là làm sao?”

Trần phu nhân nhìn Hoàng Nguyên hỏi.

Hoàng Nguyên khom người nói: “Có lẽ Trần cô nương đi mệt nên vào nghỉ ngơi một chút, kính xin Trần phu nhân mang nàng trở về.”

Ngay cả tiếng đi cũng không gọi.

Sắc mặt Trần phu nhân nhìn hẩn liền trầm xuống.

Sau khi từ hôn, không nghĩ tới Hoàng Nguyên lại vô tội được phóng thích. Nàng vốn hồi hận, tính tình Thanh Đại lại bướng bỉnh, bản tiếng nói không phải Hoàng Nguyên thì không gả, bằng không sẽ chết.

Tuy nàng quản thúc Thanh Đại nhưng biết rõ không quản được, chỉ âm thầm hy vọng nháo lớn xong, Hoàng Nguyên niệm tình cũ, một lần nữa tiếp tục mối hôn sự này. Nếu là như vậy, gả Thanh Đại vào Hoàng gia cũng được, dù sao Hoàng gia là gia đình nông dân, dễ sai khiến.

Nhưng tình thế trước mắt, Hoàng Nguyên rõ ràng không chịu nhận.

Trần Thanh Đại rơi lệ nói: “Dù ngươi nói như thế nào, hôm nay ta cũng sẽ không đi. Trong lòng ta không có ai khác, ngươi cũng biết. Trong thành này ai chẳng biết chúng ta đã định thân, nay từ hôn, ngươi để ta gả cho ai? Ai còn chịu cưới ta?”

Chương 225

Lòng Có Linh Tê

Hoàng Nguyên kiên quyết, nói với Trần phu nhân: “Vãn bối cùng gia đình thất lạc nhiều năm, lại gặp tai ương lao ngục, nản lòng thoái chí, chuẩn bị cùng cha mẹ về trong núi, cày ruộng trồng trọt, dưới gôi trường bối tận hiếu, vì bọn họ dưỡng lão đến lúc châu trời, bù lại nhiều năm qua thua thiệt. Nhiều ngày nay đã muốn rời đi. Trần cô nương chỉ khí phách nhất thời, kính xin Trần phu nhân mang nàng trở về từ từ khuyên giải.”

Trần phu nhân nghe xong ngậy người.

Hoàng Nguyên nói về quê, không câu công danh?

Dù về sau còn có thể đi ra, nhưng phải chờ tới lúc nào?

Nếu Thanh Đại gả vào Hoàng gia, phải ở vùng núi hẻo lánh hầu hạ vợ chồng nông dân thô bỉ kia?

Trần Thanh Đại cũng thất thanh nói: “Lúc này sao ngươi có thể đi? Năm trước ngươi nói tuổi còn nhỏ, không tham gia thi hương; trì hoãn thêm vài năm nữa, phải tới lúc nào đây? Huống hồ trong núi sâu cùng cốc, ai dạy ngươi? Trì hoãn vài năm nữa, ngươi lấy cái gì khảo?”

Nếu Hoàng Nguyên không đọc sách khảo công danh, có còn là thiếu niên được người ca ngợi sao?

Còn có phong thái tiêu sái ngày xưa sao?

Nàng không thể nào tưởng tượng bộ dáng trồng trọt của hấn.

Mà Hoàng Nguyên có chủ ý này.

Hấn có người yêu mến, giống như Trần Thanh Đại vậy, càng khó tiêu thụ. Nhiều ngày nay hấn cũng nghĩ thông suốt, quyết định về thôn Thanh Tuyền ở vài năm. Không phải Gia Cát võ hầu thời trẻ “Cung canh vu Nam Dương” sao, hấn thì tính là gì. Ở trong thâm sơn, một mặt tu thân dưỡng tính, một mặt dốc lòng ra sức học hành, một mặt tận hiếu bên gôi cha mẹ, thời điểm đến lại ra khỏi núi.

Đợi thêm sáu năm, hấn cũng mới hai mươi tuổi.

Hừ, hấn không tin những nha đầu kia có thể chờ được hấn!

Nói vậy lúc hấn đi ra, mỗi người đều đã gả làm vợ người.

Hoàng Nguyên vừa nói dứt, Đỗ Quyên đa hiểu ý của hắn, lặng lẽ rời khỏi, nhanh như chớp chạy vào phòng bếp gọi cha mẹ, “Khách tới. Là dì của đệ đệ tới, tốt xấu gì cũng ra ngoài gặp một lần, bằng không quá thất lễ.”

Nàng vội vội vàng vàng nói xong, vừa kéo Phùng thị qua, kéo mấy lọn tóc trước trán xuống, tay lại thò vào bếp lò, dính chút tro quẹt lên má nàng, quẹt lên xiêm y của nàng. Trong chớp mắt, Phùng Thị biến thành chật vật.

Đáng thương nàng còn không biết, tưởng là khuê nữ đang giúp mình chỉnh lý trang dung nữa.

Hoàng Lão Thực trừng lớn mắt, lắp bắp nói: “Đỗ Quyên, ngươi đây là...”

Không chờ hắn nói xong, Đỗ Quyên đã thúc giục Phùng Thị đi trước, nàng thuận tay từ cái nồi trên bếp cầm lấy một cái đùi gà đưa cho Hoàng Lão Thực nói: “Cha, cho ngươi ăn.”

Lại đem tay dính dầu mỡ trét lên ngực áo của hắn.

Hoàng Lão Thực hoảng sợ lùi lại một bước nhưng vẫn bị dính một vấy mỡ lớn, nhú mày sắng giọng: “Nha đầu kia!” ngay cả câu tinh nghịch cũng không nở mồm, bởi vì bình thường tỷ muội Đỗ Quyên rất siêng năng giặt quần áo cho hắn. Hôm nay cũng không biết là làm sao.

Không kịp nghĩ, hắn giơ chân gà lên nói: “Cứ ăn như vậy, không tốt lắm.”

Đỗ Quyên ngắt lời: “Cứ ăn như vậy! Cha ngươi không phải thích ăn chân gà nhất sao? Hiện tại ăn đi! Lập tức ăn! Đi, chúng ta ra đằng trước, vừa đi vừa ăn.”

Không nói thêm, nàng kéo hắn đi ra phía trước.

Vì thế, Trần phu nhân và Trần Thanh Đại đã nhìn thấy hai vợ chồng nông thôn với vẻ mặt tươi cười đi ra, người đàn ông còn cầm một cái đùi gà cắn một miếng, trên môi đều là dầu, trên quần áo cũng có; Người phụ nữ câu nệ lại nhiệt tâm hỏi: “Đây chính là dì hắn? Nguyên Nhi chúng ta ít nhiều được ngươi chiếu ứng. Thật là khách quý, ở lại ăn cơm chiều đi.”

Nông dân giữ khách ăn cơm là thành ý lớn nhất.

Tuy người ta chủ động lui thân, nàng vẫn rất cảm kích Dương gia và Trần gia giúp nàng nuôi lớn nhi tử, khiến hôm nay mẫu tử đoàn tụ, bởi vậy thái độ thập phần thành khẩn.

Trần phu nhân không nghe nàng nói, mà ngơ ngác nhìn chằm chằm phía sau nàng.

Phùng Thị thấy ánh mắt nàng cổ quái, cảm thấy hoài nghi, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Hoàng Lão Thực tay cầm một cái chân gà, đang hàm hồ gật đầu cười với khách trong phòng.

Nàng nhất thời nổi trận lôi đình, thật là chết thêm mà!

Là quỷ đói 8 đời đầu thai chưa từng ăn hay sao chứ?

Trước mặt người chỉ lo ăn, đây không phải là ném mặt mũi con gái sao!

Hoàng Lão Thực vị vợ giận dữ trừng, kích động không thôi.

Hắn đương nhiên biết là đi ra gặp khách mà cầm chân gà cắn là không thỏa đáng. Nhưng đây là Đỗ Quyên cho hắn, không phải chính hắn lấy. Trong lòng hắn quýnh lên, muốn ném nó đi. Trước mặt người lạ không tiện ném, còn có chút luyến tiếc. Trong lúc kích động, hắn làm một việc mà mọi người không đành lòng nhìn: đem chân gà nhét vào hà bao, còn đưa tay dính dầu trét vào quần áo. Vừa rồi Đỗ Quyên cũng trét như vậy, hắn hoảng hốt liền lau y chang. Lại nói, lúc ở nhà đều lau như vậy, hắn không quen dùng khăn tay.

Hoàng Nguyên đưa ánh mắt ném về phía Đỗ Quyên, nhướn mày cười.

Không hổ là tỷ tỷ sinh đôi của hắn, lòng có Linh Tê với hắn không phải bình thường: hắn ở đây vừa nói một hồi với Trần phu nhân, nàng xoay người liền đem cha mẹ ra. Nương còn hoàn hảo, chỉ là trên mặt dơ chút, tóc loạn chút; Lão Thực cha biểu hiện quá chất phác, quá “Chất thẳng văn”, Thanh Đại không bị dọa chạy mới là lạ chứ.

Đỗ Quyên không để ý tới hắn, tự mình đối với Phùng Thị nói: “Nương, thỉnh Trần đi ngồi xuống nói chuyện.”

Rồi nháy mắt với nàng, tỏ vẻ không thể vắng vẻ khách.

Phùng Thị vội lại đổi lại khuôn mặt tươi cười, chuyển hướng Trần phu nhân.

Trần phu nhân không chờ nàng mở miệng, tức thì nói với người bên cạnh: “Đưa cô nương trở về!”

Đám ma ma, nha hoàn đồng loạt tiến lên, nửa đỡ nửa kéo, đưa Trần Thanh Đại đi ra ngoài.

Phùng Thị cảm thấy bối rối, còn đi theo hỏi: “Không ngồi thêm một lúc? Uống chén trà đi.”

Nàng càng như vậy, Trần phu nhân càng ghét bỏ, chê cười nói: “Không dám quấy rầy.”

Nói xong xoay người đi ra ngoài.

Lần này Trần Thanh Đại không giãy dụa, vừa bị người kéo đi, vừa lầm bầm nói: “Biểu ca... Biểu ca... không phải là con của bọn họ! Không phải! Không có khả năng! Bọn họ không thể sinh ra người như biểu cả được!”

Nàng triệt để bị đá kích.

Lúc đến, nàng từng nghĩ qua các kiểu tình thế gian nan, hơn nữa đã chuẩn bị tư tưởng đối mặt, chỉ là không nghĩ tới tình hình như thế.

Nàng không cách nào tưởng tượng, trong lòng nàng hẳn như một vị tiên, một biểu ca phong lưu anh tuấn, một biểu ca tài hoa hơn người, vô số thiếu nữ khuê các quý mến biểu ca, thế nhưng lại do một cặp thôn phu thôn phụ thô bỉ đáng khinh sanh ra.

Dù nàng chịu ủy khuất chính mình, cùng biểu ca vào trong núi ở, nhưng muốn nàng hầu hạ cha mẹ chồng như vậy, không bằng giết nàng đi.

Hướng hồ hẳn còn nói, muốn tận hiếu bên gối bọn họ, thay bọn họ dưỡng lão lo hậu sự. Điều này có nghĩa là trước khi cha mẹ hẳn chết, hẳn sẽ không rời núi. Nàng đi theo hẳn sẽ bị tàn phá thành bộ dáng gì?

Đến lúc nàng trở thành một nông phụ, hẳn còn có thể cùng nàng hóng gió ngắm trăng sao?

Nàng còn có tâm tình ngâm phong thưởng nguyệt sao?

Một đường buồn nhớ, si ngốc, tuyệt vọng quay lại nhìn Hoàng Nguyên, nàng như nhìn thấy một khối mỹ ngọc bị ném trong rừng núi, bị cỏ hoang bao phủ, không người hỏi thăm.

Nàng đau lòng khó nhin, ra sức thoát khỏi sự kiềm chế của các ma ma, chạy về sau.

Hoàng Nguyên đang đưa Trần phu nhân đi ra, thấy thế sừng sốt.

Trần Thanh Đại chạy về phía hẳn, bị Trần phu nhân nửa đường chặn đứng, nên hướng hẳn khóc nói: “Nguyên ca ca, người theo ta đi! Rời bọn họ! Bọn họ không phải cha mẹ người! Bọn họ không thể sinh ra con trai như người vậy! Đi theo bọn họ người vĩnh viễn không có ngày nổi bật! Nguyên ca ca...”

Nàng không thể để cho Hoàng Nguyên hủy trong tay gia đình này, nàng muốn cứu lại hẳn.

Đều trách Dương gia dựng, vì sao phải nói ra thân thế của hẳn?

Đỗ Quyên đang đắc ý với thủ đoạn của mình, nghe vậy giận hồng rồi. Không thể xem thường người như vậy, nông gia đệ tử ưu tú thôn Thanh Tuyền rất nhiều đó!

Nên ra phía trước đứng, nói: “Vậy sao? Ta thấy bộ dạng của người cũng không thể so với ta. Cha mẹ người còn không bằng cha mẹ ta đâu!”

Trần Thanh Đại khinh miệt nói: “Người... Người tính cái gì!”

Tốt xấu gì nàng còn nhớ rõ nàng là tỷ tỷ Hoàng Nguyên, không nói ra hai chữ “thứ gì”.

Nhưng trong lòng nàng, Đỗ Quyên chính là thôn cô thô tục, không cách nào nói chuyện với nàng, bộ dạng có tốt cũng là một góc cỏ dại, không thể so sánh với tư chất hoa hồng kiêu diễm trên bàn của nàng.

Hoàng Nguyên lúc đầu còn mang khuôn mặt tươi cười, lúc này vẻ mặt đột nhiên lạnh lùng, nói: “Đa tạ hảo ý cô nương! Tại hạ vốn là thảo dân sơn dã, không lọt vào mắt xanh của cô nương. Tại hạ tuy xuất thân thấp, nhưng không thể làm chuyện ruồng bỏ tổ tông. Cô nương mời trở về đi!”

Sắc mặt Trần phu nhân cực kỳ khó coi, quát ra lệnh ma ma đi lên kéo nữ nhi.

Sắc mặt Phùng Thị cũng cực kỳ khó coi, rớt cuộc nói không nên lời lời khách khí.

Đang nháo, tiểu nhị kinh hoảng chạy vào hô “Hoàng công tử, có quan sai tới. Muốn bắt các người đó!”

Trần phu nhân nghe xong cả kinh, đối với nữ nhi nạt nhỏ: “Người còn nháo? Xem bản lĩnh gây chuyện của hấn kìa. Vừa giải quyết một vụ kiện tụng, này lại tới nữa. Còn không đi! Để người nhìn thấy, người làm sao gặp người?”

Trần Thanh Đại kinh ngạc nhìn Hoàng Nguyên, chẳng lẽ hấn lại viết văn chương gì nữa?

Nhưng hấn không có thời gian nhìn nàng, nhìn ra đám người bên ngoài. Quả nhiên là quan sai.

Nhóm người này là huyện nha Sơn Dương, nói nương huyện thừa Diêu đại nhân tố cáo em ruột Hoàng Lão Thực và cháu Hoàng Nguyên, cáo bọn họ ngỗ nghịch, bắt hiếu trưởng bối, muốn bắt bọn họ đi huyện nha Sơn Dương thẩm vấn.

Hoàng Lão Thực nghe rõ xong, bị dọa bối rối, “Đại tỷ... Cáo ta?”

Phùng Thị lập tức kêu khóc, “Thứ không có lương tâm! Không được chết tử tế!”

Đỗ Quyên và Hoàng Ly vội vàng khuyên giải an ủi.

Loạn tào tào một đoàn, Hoàng Nguyên lại không vội chút nào, thấy Trần phu nhân và Trần Thanh Đại còn ở bên cạnh sững sờ nhìn, đi về phía nàng cười, hỏi: “Trần phu nhân còn không đi, muốn vào uống chén trà?”

Trần phu nhân nghe xong giận đến nghẹt thở trừng mắt nhìn hấn một cái, vung tay lên, đám ma ma vây quanh Trần Thanh Đại đi như chạy trốn.

Hoàng Nguyên có thể mới quay đầu, không nhanh không chậm hỏi quan sai.

Chi tiết hỏi rõ, mới đưa quan sai vào một gian phòng ở tạm, nói hấn tức khắc đến liền. Bởi hấn là tú tài, quan sai không dám ép hấn, liền chờ.

Thanh âm ồn ào trong sân, kinh động Lâm Xuân bé quan.

Hấn mở cửa phòng đi ra, kinh ngạc nhìn bốn phía.

Đỗ Quyên đang cùng Hoàng Nguyên ở trong phòng thương nghị cách đối phó, từ cửa sổ nhìn ra thấy hấn, vội vàng chạy tới, “Lâm Xuân, làm ồn đến người ?”

Lâm Xuân hỏi: “Vừa rồi ai tới?”

Đỗ Quyên một mặt kêu Hoàng Ly mang đồ ăn đến cho hấn, một mặt gọi hấn vào phòng, cười nói: “Đến tìm ca ca ta.” Rồi ghé sát vào hấn nhỏ giọng nói, “Chính là Trần cô nương định thân với hấn lúc trước, tìm tới!”

Lâm Xuân trừng lớn mắt nói: “Lại đổi ý không từ hôn?”

Đỗ Quyên gật gật đầu, lại lắc đầu, nói: “Nói không rõ. Cô nương kia vốn không muốn từ hôn, là trưởng bối nhà nàng...”

Nàng liền đem chuyện lúc trước nói một lần.

Lâm Xuân nghe xong trợn mắt há hốc mồm, nói: “Như vậy cũng được?”

Chương 226

Anh Em Bà Con Đọ Sức

Đỗ Quyên bữu môi nói: “Sao mà không được! Đầu óc thiếu nữ đầy lãng mạn tình ý, chỉ thích hấn phong lưu nho nhã có chút tài danh mà thôi. Nếu thật Hoàng Nguyên bị đánh về nguyên dạng thành tiểu tử nông thôn, các nàng đầu thềm yêu hấn. Hừ, này thử một lần, không phải đã thử ra!”

Lâm Xuân nhìn nàng ngây ngốc.

Bọn họ đều sinh trưởng ở nông thôn, mười mấy năm lớn lên cùng nhau, tình cảm giữa bọn họ không phải bất kỳ thứ gì có thể lay động. Hấn biết tâm ý của mình đối với nàng, đồng thời hấn cũng biết tâm ý của nàng đối với hấn. Dù những thiếu niên phong lưu tuấn tú phú quý kia ở chung một chỗ, nàng cũng chưa từng xem nhẹ hấn, ngược lại còn nhắc nhở hấn: hấn không kém bọn họ. Giọng điệu ân cần chỉ bảo, thần sắc chờ đợi đó, chỉ là người thân cận nhất mới có.

Hấn nhìn Đỗ Quyên, cảm thấy đời này không có bất kỳ cô gái nào có thể thay thế nàng!

Hấn cũng tin tưởng lời thái gia gia nói: hấn chính là phu quân kiếp trước của Đỗ Quyên.

Tình duyên 2 kiếp, vạn năm chờ, ai cũng đừng nghĩ tách ra bọn họ!

Nhớ tới bức bình phong chưa điêu khắc “Hoa hiem vừa nở, không sợ bị mai một”, hấn đột nhiên có linh cảm, biết điều như thế nào, điều cái gì.

Hấn làm bình phong là vì muốn tìm con đường mới nhưng cũng là vì Đỗ Quyên.

Đỗ Quyên thấy hấn ngẩn người, hỏi: “Nghĩ cái gì? Ăn trước đi.”

Lâm Xuân liền cười, nói: “Đang nghĩ đến bức bình phong chưa làm. Vừa rồi linh quang hiện ra, nghĩ tới một bộ bản thảo, nên xuất thần.”

Đỗ Quyên nghe xong nét vui mừng liền hiện lên mắt, nói: “Thật sao? Thật là tốt quá! Cũng quá hao tâm tổn sức. Đến ăn quả trứng gà này đi. Còn có canh đầu cá, đều làm riêng cho ngươi bổ đầu óc. Ngươi không cần lo gì hết, làm xong bộ bình phong trước rồi nói. Linh cảm không phải nói có là có, cái gọi là 'Nhất cổ tác khí, lại mà suy, tam mà kiệt' *. Bỏ qua sự linh cảm này, sau này muốn có linh cảm lần nữa sẽ khó khăn, lại phải đợi cơ hội.”

* Ý là có hứng phải làm một mạch ngay, đấn đo suy nghĩ sẽ bị cạn kiệt

Lâm Xuân dùng sức gạt đầu.

Đỗ Quyên luôn có thể dung từ ngữ chính xác biểu đạt tình cảnh. Trước mắt không phải hẳn đang ở trong tình huống này sao, cho nên mới ngày đêm đẩy nhanh tốc độ.

Hắn ăn cơm, Đỗ Quyên dẫm lên đám gỗ vụn đầy trên mặt đất đi vào buồng trong, xem bình phong hắn đã làm xong, vừa nói cho hắn biết, sợ là Trần gia còn đến nữa, kêu hắn trời sụp xuống cũng mặc kệ.

Nàng lừa hắn vì sợ chuyện Diêu Kim Quý tố cáo lão cha và đệ đệ ngộ nghịch bị Lâm Xuân biết, hắn sẽ không còn tâm tư chế tác bình phong, bởi vậy mượn Trần Thanh Đại làm tấm mộc.

Lâm Xuân không hoài nghi. Hắn biết có Nhậm Tam Hòa và Hoàng Nguyên liên thủ, đủ ứng phó tình thế phức tạp. Lại nói, Đỗ Quyên cũng là người có chủ ý.

Ăn xong, Đỗ Quyên cùng hắn nhàn thoai hai câu rồi vội vàng đi.

Mà trong phòng bên kia, Hoàng Nguyên nâng bút viết một tờ tụng trạng, lại dặn dò Đỗ Quyên và Nhậm Tam Hòa một hồi, rồi mang theo Lão Thực cha tới phủ nha kích trống kêu oan, cáo bác và biểu ca Diêu Kim Quý ngộ nghịch lừa gạt trưởng bối, cưỡng bức dân nữ, phẩm hạnh không hợp.

Nha dịch huyện Sơn Dương trọn tròn mắt.

Thôn Thanh Tuyền nằm trong địa phận huyện Sơn Dương, mà Hoàng Nguyên tại phủ nha tố cáo huyện thừa Sơn Dương, Diêu Kim Quý, quan sai phủ nha làm sao đi huyện Sơn Dương bắt người được?

Hoàng Nguyên cũng mặc kệ chuyện đó, hắn cáo Diêu Kim Quý xong, một mặt hướng Trần tri phủ trình cáo chi tiết, thỉnh hẳn phái người đi thôn Thanh Tuyền tìm Hoàng lão cha làm chứng, âm thầm kêu Nhậm Tam Hòa và Hoàng Tiểu Bảo đi về trước một bước. Một mặt lại phái người đi huyện Sơn Dương, tiết lộ chuyện Diêu Kim Quý bị cậu tố cáo hạ cho chủ bộ huyện Sơn Dương, Nghiêm Phong.

Nghiêm Phong vốn là cử nhân, ở huyện Sơn Dương làm chủ bộ vài năm, đang nhắm nhe vị trí huyện lệnh. Ai ngờ phán đến phán đi, lại phán tới một Diêu Kim Quý, đảo mắt đã không còn hy vọng được thăng nhiệm.

Trước đó Hoàng Nguyên phái người đi nghe được tin tức này, trở về nói với hắn, hắn bèn lợi dụng tìm người trợ lực, chắc rằng Nghiêm Phong sẽ không bàng quan đứng nhìn.

Diêu Kim Quý bị gọi đến đến phủ nha, cùng biểu đệ bị thảm vắn trên công đường.

Vừa giao thủ, càng thêm kinh hãi.

Hoàng Nguyên lưu loát, liệt kê từng tội lớn trạng của hắn:

Thứ nhất là bức thân. Đại cữu Hoàng Lão Thực đã ở riêng lập môn hộ, hấn lại cùng mẹ mình liên tục hai lần châm ngòi ông ngoại nhúng tay vào việc hôn nhân của biểu muội, lệnh ông ngoại trở mặt với đại cữu để đạt mục đích bức thân.

Thứ hai là lừa thân. Diêu gia đã cùng Sơn Dương huyện Dương gia nghị định việc hôn nhân, lại làm cho mẹ ruột lừa gạt tín nhiệm của ông ngoại, đem biểu muội hứa cho hấn, nói là làm vợ thật ra là làm thiếp, táng tận thiên lương.

Thứ ba là bắt hiếu. Đại cữu không thừa nhận mối hôn sự này, dám khuyến khích mẹ mình về trạng cáo huynh đệ nhà mẹ đẻ, trái với nhân luân! Phải biết, nếu nhi tử tố cáo phụ thân, tố phụ, dù cho bọn họ thật phạm tội, nhi tử cũng sẽ lập tức bị phán treo cổ, bởi vì đây là trái với nhân luân và mang tội bắt hiếu. Dù Diêu Kim Quý cáo đại cữu, cách một tầng, nhưng chung quy không ổn, bởi vì chuyện này cũng không phải là chuyện lớn gì, hoàn toàn có thể đóng cửa thương nghị. Người trong nhà sau khi thương nghị giải quyết, hấn lại nháo lên công đường, có thể thấy được tâm tư ác độc.

Mỗi tội trạng đều có người chứng, làm cho Diêu Kim Quý không thể bác bỏ.

Diêu Kim Quý bị bức đến đường cùng, cầm ra thư định thân có dấu tay của ông ngoại, thanh minh là trưởng bối làm chủ định thân, cắn chết không chịu nhận lỗi; lại đem chuyện 5 năm trước Đỗ Quyên không tiếp thu gia gia nãi nãi lật ra, chỉ trích Đỗ Quyên ngỗ nghịch trước.

Hấn chỉ muốn dọa Hoàng Nguyên, buộc hấn tán thành cửa thân này, nay lại rơi vào cục diện không chết không thôi: nếu không thể đánh đổ Hoàng Nguyên, mấy tháng làm quan của hấn coi như chấm dứt.

Nghĩ tới việc này, trong lòng hối hận vạn phần: sớm biết Đỗ Quyên không thể chọc, vì sao hấn không bỏ xuống được nàng, muốn đi chọc nàng?

Hấn cũng không biết chuyện của Hoàng Nguyên.

Ngày đó Hoàng Chiêu Đệ về nhà mẹ đẻ nghe nói sau, phụ nữ không biết trời cao đất rộng, cảm thấy nhi tử làm quan rất là phong cảnh, liền ở trước mặt cha mẹ ruột thổi phồng, nói hấn có thể cứu cháu trở về, dỗ cho Hoàng lão cha ấn dấu tay lên thư định thân.

Tuy Diêu Kim Quý yêu Đỗ Quyên, lại lòng tham không đáy, ngại nàng không thể trợ lực cho sĩ đồ của mình, sớm đã cùng thân hào trấn Sơn Dương, Dương gia định việc hôn nhân. Nay lại muốn Đỗ Quyên, dĩ nhiên chỉ có thể làm thiếp.

Có câu nói là không khéo không thành sách, Dương gia lại chính là nhà dưỡng phụ Hoàng Nguyên.

Dương Ngọc Vinh có con trai, còn muốn Diêu Kim Quý làm cháu rể. Dương gia nghe nói về vụ án của Hoàng Nguyên, phân tích lợi hại, muốn Dương Ngọc Vinh sớm đoạn tuyệt quan hệ với đứa con nuôi này, bằng không lại gây họa cho cả nhà, cho nên mới có chuyện về sau.

Nhưng hấn vụn vụn lần không nghĩ tới, đứa nhỏ Dương gia thu nuôi lại là biểu đệ hấn. Phùng Thị luôn nói là Đỗ Quyên là khuê nữ nàng, không ai biết nàng bị mất con.

Đội Hoàng Chiêu Đệ từ thôn Thanh Tuyền trở về nói tới việc này, Diêu Kim Quý vừa kinh ngạc lại bất an, ra vẻ viết một phong thư, nghĩ rằng có thể cứu được biểu đệ và có thể quang minh chính đại giao phó với ông ngoại. Nếu cứu không được càng tốt, nạp Đỗ Quyên làm thiếp không ai dám hỏi. Người trong núi không biết thế sự, dễ lừa gạt. Nghĩ đến ông ngoại và cậu cũng không thể trách hấn, hấn vừa nhậm chức quan, nào có thể lực lớn như vậy chứ.

Nên với vận khí của hấn, muốn ngồi hưởng tề nhân chi phúc (phúc của đời người) này.

Ai ngờ Hoàng Chiêu Đệ đi một chuyến phủ thành sau, trở về nói Hoàng Nguyên đã được thả ra rồi, Hoàng gia căn bản không tiếp thu cửa này thân, còn đuổi nàng đi, ngay cả bữa cơm cũng không cho ăn, hấn giận đến hồng rồi.

Cũng vì gan háo sắc của hấn tày trời, hấn lại không biết vì sao Hoàng Nguyên được thả ra, còn tưởng rằng chỉ là một trận hiêu lâm thôi, cho nên kêu mẹ ruột ra mặt, cáo đệ đệ và cháu nhà mẹ đẻ ngỗ nghịch, tự cho là nắm được khuyết điểm của Hoàng Nguyên, không lo hấn không chịu thua, ngoan ngoãn đưa Đỗ Quyên đến.

Thân là người đọc sách, vụn vụn lần gánh không nổi tội ngỗ nghịch.

Nhưng hấn nằm mơ cũng không nghĩ tới người biểu đệ này thừa ngược lại hấn.

Kể từ đó, hấn liều chết cũng muốn đánh thắng vụ thừa kiện này.

Tội bất hiếu, thân là quan viên triều đình, hấn càng gánh không nổi!

Bởi vậy, hấn dùng bất cứ thủ đoạn tội tệt nào, không chỉ đem trò khôi hài 5 năm trước Đỗ Quyên cự thân ra, còn giật giây Dương Ngọc Vinh và Trần gia ra mặt, vu Hoàng Nguyên vong ân phụ nghĩa, là tiểu nhân.

Hoàng Nguyên cũng nghiêm túc, trong ngày đuổi bác đi, đã phái người đi huyện Sơn Dương thu thập rất nhiều chứng cứ phạm tội của Diêu Kim Quý, khơi mào làm cho Nghiêm chủ bộ với Diêu Kim Quý như hổ rình mồi, tùy thời ra tay, một kích phải giết chết.

Anh em bà con giương cung bạt kiếm, triển khai trận chiến giết người không thấy máu!

Đỗ Quyên không lên công đường, Hoàng Nguyên không cho nàng đi. Khi Nhậm Tam Hoà đi cũng nghiêm khắc giao phó, không cho nàng xuất đầu lộ diện. Bởi vậy, nàng ở lại khách sạn, phối hợp tác chiến.

Trưa ngày hôm đó, cha con Hoàng Lão Thực từ toà trở về. Trời tháng 6, trên mặt Hoàng Nguyên lại như bao trùm một tầng sương lạnh, mang theo một thân lãnh liệt hàn khí vào phòng.

Người biết nhìn sắc mặt nhất là Hoàng Ly lập tức cảm giác được, không nói tiếng nào mức nước đến cho cha và ca ca rửa mặt, Đỗ Quyên lại bung lên đồ uống lạnh giải nhiệt.

Phùng Thị nhin không được hỏi: “Thế nào?”

Hoàng Lão Thực lập tức tức giận mắng: “Súc sinh, tiểu súc sinh!”

Phùng Thị hỏi lại, hấn lại nói không ra, len lén liếc về phía Hoàng Nguyên, vẻ mặt hết sức áy náy và đáng thương, tựa như bởi vì mình có một người tử tử như Hoàng Chiêu Đệ, sinh ra Diêu Kim Quý, nên mới làm nhi tử không dễ chịu, tất cả đều là lỗi của hấn.

Hoàng Ly vội kéo vạt áo nương, lại nháy mắt kêu cha đừng lên tiếng, sau đó bung đồ ăn lên, cả nhà ăn. Sau bữa cơm, Đỗ Quyên và Hoàng Nguyên vào phòng thương nghị. Hoàng Ly ở ngoài sảnh thêu thùa may vá, không cho người vào quấy rầy bọn họ.

Hai chị em ngồi vào bàn, Đỗ Quyên mới hỏi: “Có biến cố gì?”

Hoàng Nguyên kéo lỏng cổ áo, mạnh mẽ khua cái quạt giấy, vừa nói: “Cảnh phu tử nhúng tay. Rõ ràng là có manh mối, lại bị đảo loạn. Hấn lại là bậc túc nho có danh vọng, Cảnh gia ở kinh thành rất có căn cơ, ngay cả Trâm tri phủ cũng không dám bác lời của hấn.”

Đỗ Quyên kinh ngạc hỏi: “Vì sao hấn lại giúp người như Diêu Kim Quý?”

Hoàng Nguyên thở dài, đem chuyện Lâm Xuân đánh giá bức họa của hấn và Cảnh phu tử nói một lần, “Chắc là trong lòng không thoải mái. Bất quá loại người bọn họ, ngoài miệng không chịu thừa nhận điểm này. Bởi trong lòng nhận định ta cuồng ngạo, có thành kiến, nên dễ tin lời nói Dương gia và Trần gia, nói ta vong ân phụ nghĩa, trên công đường bức dưỡng phụ chấm dứt công ơn nuôi dưỡng, khiến cho hấn bị bêu danh ruồng bỏ; còn nói Dương gia tránh hung tìm cát là nhân chi thường tình, không thể bởi vì cứu ta mà để toàn tộc chôn cùng. Nhưng ta không nên quên ân cứu mạng, lại đem chuyện ngày ấy Thanh Đại cầu tới cửa bị ta cự tuyệt ra nói, chứng minh ta là kẻ vô tình, ngụ ý, ta đã thoát tội, Thanh Đại có tình nghĩa sâu xa như thế, ta nên cười nàng mới đúng. Đủ loại ngôn từ, đem vụ án kéo loạn thất bát tao, không

người nào dám bác bỏ! Ta cũng không dám dùng ngôn từ quá sắc bén, bằng không càng bị thêm một tội danh bất kính sư trưởng.”

Đỗ Quyên nghe xong hít một hơi lạnh.

Chương 227

Động Niệm

Nàng coi như thấy được cái gì gọi là “Muốn gán tội cho người khác, sợ gì không có lý do”.

Nhú mi suy nghĩ một hồi, nói: “Hắn muốn làm xáo trộn. Ngày mai người chỉ quản kiên trì, đem hai chuyện tách ra mà nói, luận sự. Chuyện Dương gia có Trâm tri phủ ở đây, đúng sai trong đó Trâm tri phủ hiểu rõ nhất, hắn không nhận đồng, chỉ quản hỏi Trâm tri phủ là được.”

Hoàng Nguyên cười khở nói: “Sao ta không nghĩ tới chuyện này chứ? Ta đã nói như vậy, nhưng hắn ở trong quan trường đã lâu, sao không có chút thủ đoạn. Hắn nói ta cùng người giả dối, cố ý thiết lập cái bẫy ngôn ngữ, làm cho dưỡng phụ gặp quá, vì không liên lụy Dương gia, mới vút bỏ ta. Còn nói phương pháp này tuy hợp lý lại vô tình, mà Trâm tri phủ cũng nói không ra cái gì. Loại bỏ Trâm tri phủ, ta bác bỏ như thế nào đây? Ngày đó người, ta thật có dụ dỗ Dương đại gia chui đầu vô lưới, nhưng nếu hắn có lòng ngay thẳng, hai nhà liền sẽ không đi đến tình trạng này. Nay đem tội bất nghĩa toàn đổ lên người ta.”

Đỗ Quyên cả giận: “Chẳng lẽ muốn người làm bộ khóc cầu, nói luyến tiếc dưỡng phụ à?”

Thật là tức cười, cực kỳ dối trá!

Hận nhất loại ngụy quân tử này!

Hoàng Nguyên nói: “Đội Niên bộ đầu lấy gia gia chứng từ đến, thì dễ làm.”

Nói xong, lại cẩn thận hỏi nàng tình hình năm đó, bởi vì Diêu Kim Quý cũng cáo nàng ngỗ nghịch, nói nàng năm đó buông lời không tiếp thu gia gia nãi nãi, việc này cũng có dính líu.

Đỗ Quyên liền đem chuyện 5 năm trước nhất nhất nói.

Nhưng vì phải giải thích, không tránh khỏi lại kéo đến tám năm trước, mười hai năm trước, sau đó lại trở về lúc Phùng Thị sinh con ngoài sơn dã, mất đi nhi tử.

Câu chuyện là thế, cuối cùng đều là đổ lên người Hoàng Nguyên và Đỗ Quyên.

Hai chị em nhìn nhau cười trong đau khổ.

Cười một trận, lại hỏi vài câu, kéo tơ bóc kén, từ từ hỏi chi tiết.

Đổi đáp qua lại, Hoàng Nguyên cùng với Đỗ Quyên nhắc tới sinh hoạt ở thôn Thanh Tuyền, khi còn bé, thơ ấu, thiếu niên; vùng núi, sông hồ, thôn trang; Lâm Xuân, Cửu Nhi, bọn tỳ muội và trưởng bối, đủ loại khúc mắc phân tranh...

Hắn cảm thán các nàng chịu khổ, cũng ngạc nhiên sự can đảm và dũng khí của nàng.

Hai người kê gồi tâm sự, vành tai và tóc mai chạm vào nhau, hơi thở tương giao, trong lòng sinh ra cảm xúc khác.

Hoàng Nguyên bỗng nhiên nhỏ giọng hỏi: “Ngươi... Thích Lâm Xuân sao?”

Hai mắt lấp lánh nhìn chăm chú vào Đỗ Quyên, không hiểu vì sao tâm tình khẩn trương hẳn lên.

Đỗ Quyên giật mình, không biết đáp thế nào.

Hoàng Nguyên lại hỏi: “Ngư nương nương ám chỉ nhân duyên, có phải là hẳn hay không?”

Trong lúc Đỗ Quyên tự thuật, Lâm Xuân liên tiếp xuất hiện, là người có hôn ước miệng với nàng. Nếu hai người định thân cũng không là chuyện lạ.

Tâm tình Đỗ Quyên kích động, nhìn hẳn kiên định lắc đầu: “Không phải hẳn!”

Nàng ngưng thần nhìn chăm chú thiếu niên trước mặt mình, trong đôi mắt ôn nhuận phản chiếu hình ảnh của nàng, sâu thẳm không rõ, vạn loại ngôn ngữ vọt tới bên miệng, mà một câu cũng không nói nên lời.

Hoàng Nguyên cũng thất thần nhìn thiếu nữ trước mặt, lại thấy nàng lộ ra ánh mắt mơ hồ, trong nháy mắt bị luân hãm, không tự chủ kéo tay nàng, lầm bầm gọi: “Đỗ Quyên...”

Đỗ Quyên ngẩn ngơ.

Bản năng trở về, thức tỉnh Hoàng Nguyên.

Hắn như chạm phải bàn ủi nóng buông vội tay Đỗ Quyên, mặt hồng lên như tẩm vải đỏ.

Đồng thời, trong lòng dâng lên sóng to gió lớn: hẳn lại làm ra hành động không bằng cảm thú như thế, khởi ý niệm thân cận tỳ tỳ, thật quá đáng sợ!

Hắn bỗng quay đầu, không dám nhìn Đỗ Quyên nữa.

Đỗ Quyên nhìn hẳn cười khò.

Đây đúng là hy vọng nàng hằng tâm niệm, nhưng vừa rồi nàng cũng sợ tới mức run lên một cái. Bởi vì, trước mắt bọn họ là tử đệ. Hoàng Nguyên đối với mình động niệm, cũng khó trách hẳn bị dọa sợ.

Vậy phải làm sao bây giờ?

Nàng nhất định phải nghĩ biện pháp làm cho Phùng Thị chính miệng nói ra chân tướng.

Nghĩ xong, nàng hít sâu một hơi nói: “Hoàng Nguyên, Ngươi nương nương nói giống như thật mà là giả, nhất định có duyên cớ. Tử như ngươi và ta, ban đầu nằm mơ cũng không nghĩ ra sẽ là người một nhà. Ai biết phía sau nhân duyên của ta có nội tình gì? Có lẽ, không có khả năng nhất chính là chân thật nhất!”

Hoàng Nguyên lập tức xoay người, lấp bắp hỏi: “Ngươi có ý gì?”

Đỗ Quyên vô tội nói: “Ta chỉ là đoán, không có ý gì.”

Hoàng Nguyên lộ rõ sự thất vọng, rồi lại thật sâu nhìn nàng suy tư.

“Đỗ Quyên, Lâm Xuân nói bộ dáng chúng ta không giống nhau!”

Hắn buông mi nhẹ giọng nói.

Đỗ Quyên mừng rỡ không thôi, dùng sức gật đầu nói: “Ân! Người trong thôn cũng nói ta không giống khuê nữ Hoàng gia. Những người đó thường chê cười Lão Thực cha, nói hẳn sinh không ra khuê nữ như ta vậy. Cha tức giận đến gây với người ta.”

Hoàng Nguyên mở to mắt, thất kinh hỏi: “Có chuyện này?”

Đỗ Quyên gật đầu, chớp chớp mắt nói: “Làm sao? Bất quá là người ta nói chơi.”

Từng bước một dẫn đường hẳn tiếp cận chân tướng.

Hoàng Nguyên lắc đầu, thầm nghĩ không đúng, khuôn mặt tiểu muội Hoàng Ly có chút bóng dáng của cha mẹ, nhưng trên người Đỗ Quyên, không hề có bóng dáng cha mẹ.

Điều này cũng không có gì khó khăn, chỉ cần hỏi nương thì việc gì cũng biết.

Hắn tự hỏi không phải người hạ lưu, nhưng rõ ràng hẳn vừa mới động ái niệm. Hẳn kiên trì cho rằng, huynh đệ tử muội có quan hệ máu mủ, không có khả năng sinh ra ý niệm như vậy. Chỉ có đồ háo sắc vô sỉ nhất mới có hành vi súc sinh đó. Bởi vậy, hẳn nhận định ở giữa có vấn đề.

Hắn không hề xấu hổ, tiếp tục cùng Đỗ Quyên thương nghị vụ án, chỉnh lý tố tụng bào chữa. Chỉ là so với lúc trước, hẳn đối với Đỗ Quyên thêm phần khách khí tôn trọng, thiếu đi sự thân cận tùy ý.

Đang bàn luận, Hoàng Ly tiến vào đưa thức ăn đồ uống, nghe nói chuyện cũ, vội xen mồm.

Đỗ Quyên liền đem “sự tích anh dũng” của tiểu muội ra cười, phát triển không khí.

Hoàng Ly không thuận theo, lăn vào trong lòng nàng ăn vạ, rồi lại chạy đến bên người ca ca dựa vào làm nũng, râm rì nói trước đây mình không có ca ca làm chỗ dựa, cha lại thành thật, đành phải trở nên mạnh mẽ một ít, bằng không bị người khi dễ chết.

Hoàng Nguyên nhin cười nói với nàng: “Đợi ca ca về, nếu ai dám khi dễ ngươi, ca ca đánh hấn tét miệng, cho ngươi xả giận!”

Hoàng Ly nghe xong đắc ý không thôi, “Ca ca cũng không cần đánh người, chỉ đứng ở một chỗ, chi, hô, giả, đã một hồi, người ta không dám nhe răng.”

Đỗ Quyên không nhin được cười, “Chi, hô, giả, đã còn có chức năng này?”

Phùng Thị ở bên ngoài nghe huynh muội bọn họ nói giỡn, nhin không được tâm ngứa, cùng Hoàng Lão Thực đi vào, nói: “Đỗ Quyên khi còn nhỏ là quỷ tinh. Một năm kia, nàng đi tìm bà nội nàng mượn thịt...”

Nói tới nói lui, sự tích anh dũng của Đỗ Quyên cũng bị moi ra.

Hoàng Nguyên nghe xong, đầu tiên là mở to hai mắt nhìn Đỗ Quyên, tiếp đó cười đến mắt hết phong thái, quên quạt xếp đang mở ra, gõ mạnh vào lòng bàn tay trái một cái, một thanh âm vang lên, quạt xếp bị gãy.

Hoàng Ly “Ai yêu” một tiếng, cầm lấy cây quạt gãy, rất tiếc hận.

Đỗ Quyên tức giận nói: “Vây có gì đáng cười chứ!”

Hoàng Nguyên chỉ nhìn nàng cười, tưởng tượng tình hình một đứa bé 2 tuổi cùng nãi nãi mượn thịt, quả thực buồn cười.

Rồi Hoàng Lão Thực cũng tham gia, thổi phồng nói ba khuê nữ của hấn ở thôn Thanh Tuyền giỏi giang thế nào, nổi danh ra sao, là thôn hoa vân vân.

Hoàng Nguyên vừa ngừng cười, nghe hai chữ “thôn hoa”, nhin không được lại cười rộ lên. Nhìn bộ dáng tự hào của Lão Thực cha, cảm thấy hấn tử thật thà chất phác này rất thân thiết, bộ dáng nương mắng hấn cũng rất thân thiết, bộ dáng nũng nịu của tiểu muội thân thiết hơn, hơn nữa đại tỷ, một gia đình này...

Hấn còn chưa về nhà, bằng vào tưởng tượng là biết cuộc sống Hoàng gia ám áp thế nào. Trong lòng đối với thôn Thanh Tuyền càng mong đợi.

Vừa rồi rãnh nói một lúc, Phùng Trường Thuận vào nói, Tầm, Thâm hai vị thiếu gia cầu kiến.

Từ lúc Trần Thanh Đại và nha dịch huyện Sơn Dương đến, hai ngày nay hấn chỉ ngồi nhàn nhã trong đại sảnh khách sạn, lưu tâm những người lui tới, phòng ngừa có người tìm cháu ngoại gây phiền toái, hấn sẽ vào báo tin trước một bước, giống như người giữ cửa.

Hoàng Nguyên vội đi ra ngoài.

Đem Tả Hư Cực và Thảm Vọng vào phòng khách của mình, Phùng Thị bung trà lên là rời khỏi ngay, để ba người nói chuyện.

Thảm Vọng từ trong tay áo lấy ra một cuộn giấy, vừa nói: “Một tờ là cuộc đời Cảnh phu tử và gia tộc Cảnh thị kinh thành, người xem trong lòng biết đường tính. Bên dưới là những chuyện sau khi Diêu Kim Quý đi huyện Sơn Dương gây nên. Chậc chậc! lệnh biểu huynh thật là nhân tài! Còn có Dương gia, tuy rằng người sống trong nhà đó mười mấy năm, thật không hiểu biết người 'Cha' kia, cũng là nhân vật đó. Còn có dưỡng mẫu của người...”

Hoàng Nguyên vội vàng đứng dậy ôm quyền, cảm tạ 2 người phí tâm, rồi nhận lấy.

Hấn cũng không nhờ bọn họ. Đây là bọn họ chủ động ra sức giúp hấn.

Tả Hư Cực mỉm cười, không lên tiếng. Thảm Vọng phát tay nói: “Đừng nói những lời đó! Huynh đệ chúng ta, nói như vậy cảm thấy xa lạ. Người viết cho ta bức tranh chữ kia, ta không thể khoan tay đứng nhìn. Tả huynh thì càng không cần nói, được một thiên văn chương hoàn chỉnh đó.”

Tiếp theo, hai người hỏi tới tình hình đường thăm hôm nay, đều tức giận không thôi.

Nhưng nhất thời lại nghĩ không ra biện pháp ứng đối tình hình như thế, đều trầm mặc.

Tả Hư Cực bỗng nhiên nói: “Ba ngày sau là sinh thân 50 của thúc phụ, người nhất định phải đi.” Dừng lại, lại nhẹ giọng nói: “Thím và Yên muội muội nghe nói phong thái Hoàng cô nương, rất muốn gặp nàng, nên sai ta đưa thiệp mời cho nàng, còn có tiêu muội muội của người.”

Nói xong, từ trước ngực lấy ra một bái thiệp màu hồng ra, đặt lên bàn, ánh mắt lại nhìn Hoàng Nguyên. Ánh mắt Thảm Vọng cũng lấp lánh nhìn hấn.

Hoàng Nguyên chần động, không chút nghĩ ngợi từ chối, nói: “Chúng ta gia đình nông dân, nữ nhi không nên tới những trường hợp như vậy tốt hơn.”

Tả Hư Cực bất mãn kêu lên: “Hoàng Nguyên!”

Thảm Vọng cũng nói: “Hiền đệ quá mức hẹp hòi.”

Hoàng Nguyên nghiêm túc nói: “Sinh thân Tả đại nhân, tiêu đệ thân là học sinh văn bồi, dĩ nhiên phải đến chúc mừng, nhưng là gia tử... thật không tiện đến. Nàng và Tả cô nương các nàng không cùng đẳng cấp, hướng hồ

gần đây nàng phiền toái đủ nhiều, xuất đầu lộ diện ở trường hợp như vậy, không khác gì tạo cơ hội cho người soi mói, hai vị huynh trưởng chẳng lẽ nhẫn tâm? Kính nhờ 2 vị trước mặt Tả phu nhân và Tả cô nương cẩn thận phân trần, tiêu đệ đến lúc đó cũng sẽ đến xin lỗi.”

Tả Hư Cực im lặng.

Thẩm Vọng không xác định nói: “Sẽ không nghiêm trọng như thế chứ?”

Hoàng Nguyên trừng mắt nhìn hắn một cái.

Hắn cúi đầu, trong lòng biết Hoàng Nguyên lo đúng: nếu Đỗ Quyên xuất hiện ở phủ tuần phủ, nhất định sẽ làm cho người ta để ý. Không có hắn, đều do gây ra. Vốn là chuyện tốt, nhưng Diêu Kim Quý cáo buộc, thanh danh Đỗ Quyên liền bị chê khen này nọ, nếu đi sẽ làm cho người ta bình luận, quả thật không thỏa đáng. Huống hồ lấy thân phận của nàng, không phải không thể không đi, đi càng làm náo động hơn.

Nghĩ xong, hắn khuyên nhủ: “Cứ như vậy đi. Tả huynh trở về cùng Tả phu nhân giải thích, phu nhân chắc chắn thương tiếc Hoàng cô nương, sẽ không trách nàng.”

Tả Hư Cực gật gật đầu, đem bái thiếp thu lại.

Chỉ là, hắn nhìn về phía Hoàng Nguyên, ánh mắt mang theo chút tìm tòi.

Hoàng Nguyên không tránh không né đón nhận ánh nhìn của hắn, không chút dao động.

Đỗ Quyên, hắn sẽ không để cho bọn họ nhìn thấy!

Đây không chỉ là ý tứ của hắn, cũng là ý tứ của Nhậm Tam Hòa. Lúc sắp đi, hắn nghiêm khắc dặn dò hắn. Đến cùng gây phiền toái lại là 2 tên bạn thân đều để ý Đỗ Quyên.

Hắn thầm hạ quyết tâm, đợt án này xong xuôi, sẽ theo người nhà đi thôn Thanh Tuyền, không đến hai mươi tuổi tuyệt không ra núi.

Chương 228

Ghen Tị

Tiến bước Tầm Hư Cực và Thảm Vọng xong, Hoàng Nguyên và Đỗ Quyên cùng xem những tư liệu kia.

Trước bữa cơm tối, hấn và Đỗ Quyên đi đưa cơm cho Lâm Xuân, thuận tiện nhìn tiến độ của hấn.

Lâm Xuân đã làm xong 3 tấm bình phong, còn tấm cuối cùng “Hồ gầm rừng núi, bách thú kinh hoàng” chưa hoàn thành.

Hấn nhìn thấy tấm bình phong “Hoa hiếm mới nở” thì không khỏi mở to hai mắt nhìn.

Đỗ Quyên cũng sợ ngây người.

Trên tấm bình phong được điêu khắc một bụi Hoàng Đỗ Quyên, thanh lịch, hào phóng, sức sống bắn ra bốn phía lại không minh hiển rõ rệt, bày ra một loại nhiệt tình nội liêm. Đồ án điêu khắc trên gỗ thô cũng không tô màu, nhưng Lâm Xuân lại xảo diệu tạo hình, mượn hoa văn tự nhiên của nam mộc, hoa lá trông rất sống động, đóa hoa và nụ hoa, Đỗ Quyên liếc mắt nhìn là nhận ra là hoa Hoàng Đỗ Quyên, khác với hồng Đỗ Quyên. Hoàng Đỗ Quyên ưu nhã nở rộ trong lửa đỏ triền núi.

Hoàng Nguyên cũng phát hiện hoa này khác biệt.

“Đây là hoa gì? Rất tương tự Đỗ Quyên.”

Hấn nói rất tương tự Đỗ Quyên, lại không nói là Đỗ Quyên.

Hồng Đỗ Quyên lửa đỏ sáng lạn, bình thường hoa nở dày đặc cành lá, từng chùm từng đám, nhìn hết sức ồn ào náo động nhiệt liệt. Hoàng Đỗ Quyên không nở dày cành như vậy, từng đóa thấp phần nhẹ nhàng khoan khoái, ưu nhã độc lập, cánh hoa dày dặn hơn, không giống hồng đỗ quyên cánh hoa giòn mỏng, dễ bị nát.

“Đây là Hoàng Đỗ Quyên.”

Lâm Xuân vừa ăn cơm vừa nói.

Hoàng Nguyên liền trầm mặc.

Hấn phát hiện, điêu khắc của Lâm Xuân không thể coi thường, không thể dùng từ tinh mỹ có thể khái quát, càng không phải là tay nghề tinh xảo bình thường có thể so, hấn dùng đao thể hiện sức quyến rũ của một loại nghệ thuật khác, không kém với thi họa của người đời. Bởi vì, hấn có thiên phú, so với

người bình thường hẳn dễ dàng nắm giữ được thần thái của sự vật hơn. Hẳn đánh giá tranh của Cảnh phu tử, tuyệt không phải múa búa trước cửa Lỗ Ban, mà là ánh mắt độc đáo, liếc mắt là nhìn ra khuyết điểm.

Bức hoa hiem mới nở này, căn bản chính là hình dung Đỗ Quyên.

Không có loại hoa nào khác có thể bày ra khí chất và thần thái của Đỗ Quyên.

Nếu nhất định phải chỉ ra khuyết điểm, chính là hẳn còn trẻ, tài nghệ cần tinh tiến hơn.

Hoàng Nguyên sững sờ nhìn bình phong, tai lại nghe thấy đối thoại của Đỗ Quyên và Lâm Xuân:

“Sao người nghĩ tới điều khác hoa này?”

“Cái này tốt nha, ta đối với hoa này rất quen thuộc. Đối cái khác, điều khác không ra mùi vị này.”

“Người có thể khác hoa hồng nha!”

“Ta không thích hoa hồng!”

“Vậy phong lan thì sao? Lần trước chúng ta ở bên bờ đầm trong sơn cốc nhìn thấy phong lan. Thật có thể nói là “Không cốc u lan”, so với hoa này quý hơn, kỳ dị hơn, xứng với xưng hô “hoa hiem”. Hoàng Đỗ Quyên quá phổ thông.”

“Ta muốn thể hiện nhuệ khí thiếu niên, phong lan quá mềm mại.”

Đỗ Quyên im lặng.

Hoàng Nguyên hít sâu một hơi, quay đầu nói: “Lâm Xuân nói rất đúng. “Hoa hiem mới nở, trong thiên hạ không sợ bị mai một”, hoa lan khó có thể so sánh. Trong trời đất, vạn vật sinh trưởng có dáng vẻ riêng. Mẫu đơn quốc sắc quá mức lộng lẫy, u lan quá mức mềm mại, hoa hồng quá quyến rũ, hoa mai quá thanh khiết, đào hoa quá rục rờ, hoa cúc quá...”

“Ngừng!” Đỗ Quyên cuống quýt làm thủ thế yêu cầu tạm ngưng trận bóng, mặc kệ hai người có hiểu được hay không, “Đừng nói với ta hoa cúc cũng không tốt! Hoa trong thiên hạ đều có vẻ đẹp riêng, nụ hoa chờ nở không phải là tràn đầy sức sống sao? Người không khác thì không khác, đừng kéo một đồng lý do. Trong mắt của ta đều là cố ý gán ghép.”

Sao nàng không biết tâm tư Lâm Xuân, chỉ không nghĩ ra sao hẳn nghĩ đến Hoàng Đỗ Quyên. Nàng chưa từng nói qua với hẳn về hoa này.

Đứa nhỏ này, nàng nên đem hẳn làm sao bây giờ đây?

Đỗ Quyên nhìn Lâm Xuân bắt đầu phát sầu.

Hoàng Nguyên và Lâm Xuân thấy Đỗ Quyên như vậy, đều cười.

Sau khi cười xong, Hoàng Nguyên với tâm tư phức tạp nhìn anh thợ mộc trẻ...

Lâm Xuân cơm nước xong, Đỗ Quyên thu thập bát, đối với hắn nói: “Người nghỉ ngơi một chút đi, thổi sáo cũng tốt. Tập trung tinh thần làm một chuyện, quá hao tâm tổn sức, nên thả lỏng một chút.”

Lâm Xuân lại có tính toán khác, nói: “Ta muốn hoạt động một chút, đánh một bài quyền, tắm rửa một cái, rồi đi khác chỗ.”

Vì thế, Hoàng Nguyên đã nhìn thấy Lâm Xuân như long đăng hồ được (rồng bay hồ phóng)...

Hắn vẫn võ song toàn!

Trong lòng hắn không thể đè nén nảy sinh ra một loại cảm xúc gọi là “ghen tị”, trước đây đối mặt bất luận kẻ nào đều chưa từng có.

Lâm Xuân hoạt động xong, cả người đầy mồ hôi, đi đến bên giếng múc nước lạnh chuẩn bị tắm rửa.

Đỗ Quyên vội vàng ngăn cản, “Nói bừa! Đừng dùng nước lạnh tắm. Ta nấu nước ấm để tắm.”

Hoàng Lão Thực ăn cơm không có chuyện gì, đang đi dạo trong viện, nghe thấy được vội nói: “Xuân Nhi, người xách nước lạnh, ta đi múc nước ấm cho người. Cha người cho người theo tới hỗ trợ, nếu ta không chiếu ứng người, về nhà cha người sẽ tính sổ với ta. Ta không tính lại cha người. Ta sợ cha người đó.”

Hắn ăn ngay nói thật, Lâm Xuân và Đỗ Quyên đồng thời bật cười.

Lâm Xuân múc nước giếng đi vào nhà trước. Hoàng Nguyên nhìn Đỗ Quyên ngăn người.

Nàng quan tâm Lâm Xuân như vậy, rốt cuộc là tâm tư gì?

Ngày kế không có đường thăm, Hoàng Nguyên có việc đi ra ngoài. Đỗ Quyên đang dạy Hoàng Ly công khóa, Phùng Trường Thuận vội vàng chạy vào, về mặt vội vàng.”Diêu Kim Quý tiểu súc sinh kia tới, còn có đại cô người, nói muốn gặp cha người. Ta không cho vào, bọn họ liền quỳ ở cửa khách sạn, nói là thỉnh tội với đại cậu; còn nói hắn thành tâm, do ông ngoại làm chủ việc hôn nhân, cầu đại cậu thành toàn. Ta mắng hắn cũng không lên tiếng, chỉ lo dập đầu, đập đến rướm máu.”

Phùng Trường Thuận là người có tâm kế, biết chiêu này độc, nên không dám cùng hắn tranh cãi, cuống quýt tiến vào báo tin.

Đỗ Quyên tức giận đến đứng bật dậy.

Thật quá ghê tởm!

Đây rõ ràng là bại hoại thanh danh Hoàng Nguyên, bại hoại danh dự của nàng, bức Hoàng gia đi vào khuôn khổ.

Diêu Kim Quý biến gian trá.

Quả nhiên là “Bại hoại không đáng sợ, chỉ sợ bại hoại có văn hóa.”

Phùng Thị nghe Đỗ Quyên phân tích lợi hại xong, tức giận đến muốn cùng Hoàng Lão Thực đi ra ngoài liều mạng.

Đỗ Quyên cản bọn họ lại nói: “Cha, nương, các người đi ra ngoài nháo như vậy, chính là hợp ý hấn đó. Ta cũng sẽ không đi ra, ta mà đi ra ngoài, cũng hợp ý hấn. Để ta nghĩ lại, nên làm cái gì bây giờ.”

Tiểu Hoàng Ly mày liễu dựng ngược, nói: “Đề ta đi! Ta muốn mắng...”

Đỗ Quyên cắt đứt nàng nói: “Người cái gì cũng đừng mắng.”

Phùng Trường Thuận cũng nói: “Việc này không thể gây. Nếu có thể cãi nhau, ta còn đi vào nói cho các người biết làm cái gì, ta còn sợ hấn à? Năm đó cãi nhau với gia gia nãi nãi người ta còn không sợ nữa là.”

Hoàng Ly tức giận nói: “Vậy làm sao bây giờ?”

Đỗ Quyên tinh tế suy nghĩ một hồi, lại cùng Phùng Trường Thuận thấp giọng thương nghị xong, dạy Hoàng Lão Thực và Phùng Thị một hồi, mới để cho bọn họ đổi một bộ vải thô lúc xuống núi mặc, trang điểm cho bọn họ, hai người đang nhẹ nhàng khoan khoái biến thành đau khổ chật vật, vội vàng chạy đi.

Đỗ Quyên hướng Hoàng Ly dặn dò một lúc. Hoàng Ly liên tục gật đầu.

Sau đó, Phùng Trường Thuận mang theo Hoàng Ly cũng đi ra ngoài, tạm thời ẩn ở con đường nối đại sảnh và hậu viện, nghe động tĩnh bên ngoài.

Cổng trước khách sạn, dưới mặt trời gay gắt, Diêu Kim Quý chứa đầy áy náy phủ rạp dưới đất, khó khăn chầm chậm đập đầu xuống đất, trên trán đỏ bừng một khối.

Hoàng Chiêu Đệ quỳ bên cạnh hấn, hướng về phía bên trong khách sạn kêu khóc nói: “Đại đệ, là cha làm chủ việc hôn nhân, người tha Kim Quý đi. Đại đệ, tỷ tỷ van cầu người...”

Nàng đau lòng nhi tử, khóc tê tâm liệt phế, không hề làm ra vẻ.

Người hầu phía sau Diêu Kim Quý với vẻ mặt bất đắc dĩ giải thích với đám người vây xem: “... ông ngoại của đại nhân làm chủ việc hôn nhân, đại cậu và biểu đệ không chịu, nháo đến bây giờ còn bị thẩm vấn công đường. Đại nhân khổ sở trong lòng nên tới đây xin tội, nói đều là người một nhà, nếu có thể thu xếp đã không lên công đường cho người chế giễu.”

“Thì ra là như vậy!”

“Gia gia định thân, dám không thuận theo?”

“Ai, đáng thương cháu ngoại đã làm quan, quỳ lâu như vậy cũng không ai ra đỡ lên, Hoàng gia thật đúng là... Ai!”

“Vị Quan Gia này bộ dạng tướng mạo đường đường, sao biểu muội hấn còn chướng mắt hấn?”

“Biểu muội hấn là loại người nào?”

“Chỉ là một thôn cô, người trong núi.”

“Cái gì? Thôn cô mà kiêu như vậy?”

Mọi người nghị luận âm ỉ, tràn đầy đồng tình với Diêu Kim Quý, lại khinh bỉ Hoàng gia: không tuân theo trưởng bối an bài, có mắt không trông. Thanh âm đàm thoại làm người tụ tập đông hơn. Chưởng quỹ lo lắng, khuyên nhưng khuyên không được.

Đúng lúc này, Phùng Thị và Hoàng Lão Thực từ bên trong đi ra.

Hai người sững sờ nhìn một màn ở cửa.

Lúc này nghe nói còn không cảm thấy, đợi chính mắt thấy được cảnh tượng này, tức giận đến tay chân lạnh lẽo. Phùng Thị càng chịu không nổi, thân mình mềm nhũn, muốn tê liệt ngã xuống. May có Hoàng Lão Thực đỡ lấy, kêu to: “Nương nàng, nương nàng!”

Phùng Thị nói không ra lời, lại liều mạng đẩy hấn, ý bảo hấn tiến lên.

Hoàng Lão Thực thế này mới nhớ tới “thân có trọng trách”, hơn nữa vốn đầy lửa giận 5 năm trước, 5 năm sau, đồng loạt tụ tập, người thành thật cũng nổi đóa, đẩy vợ ra, xông đến Diêu Kim Quý.

Diêu Kim Quý thấy đại cậu và mợ đi ra, mừng rỡ, cuống quýt muốn đi tới.

Nhưng Phùng Thị bỗng nhiên té xỉu, hấn hoảng sợ, nhanh chóng quỳ xuống bò về phía cửa, vừa thê thảm kêu: “Cậu, mợ, ngoại sanh xin lỗi...”

Lời còn chưa nói hết đã bị Hoàng Lão Thực ngăn lại.

Hoàng Lão Thực “bùm” một tiếng quỳ trước mặt hấn, mặt đối mặt, chặn đường hấn. Hán tử nông dân ôm chặt ngoại sanh, lên tiếng khóc cầu nói: “Kim Quý, Diêu đại nhân, cậu van người! Cầu người buông tha Hoàng gia đi! Cầu người buông tha muội muội của người! Cậu đập đầu cho người! Đập đầu cho người!...”

Hấn vừa kêu khóc, vừa muốn đập đầu.

Tay hấn ôm chặt Diêu Kim Quý, đầu liên tục đập xuống, nện vào ngực Diêu Kim Quý, khóc nước mắt nước mũi dính vào người hấn, hai tay ôm chặt thân thể hấn, nắm tay còn nắm mạnh sau lưng hấn.

Diêu Kim Quý không ổn bắt đầu giãy dụa, nhưng không thể đứng lên.

Phùng Thị thấy Hoàng Chiêu Đệ muốn đi qua kéo bọn họ ra, cố gắng trấn định nỗi lòng trước, sau đó giống như điên nhào lên, đung đầu vào ngực chị chồng, cũng khóc thét lên nói: “Tỷ tỷ nha! Tổ tông a! Ta van cầu ngươi... Buông tha đệ đệ ngươi đi, buông tha cháu gái ngươi, đó là người nhà mẹ đẻ của ngươi nha! Ngươi là khuê nữ Hoàng gia, không thể hại người nhà mẹ đẻ như vậy! Công công là cha ngươi, sao ngươi có thể lừa hấn chứ? Tổ tông tỷ tỷ, ngươi tha cho chúng ta, ta dập đầu cho ngươi! Ta thắp hương cho ngươi! Ta lập bài vị cho ngươi...”

Nàng linh hoạt hơn Hoàng Lão Thực, nói ra câu cú hơn; hướng hồ loại khóc lóc om sòm này, phụ nữ nông thôn rất am hiểu. Còn nữa, nàng đang tức càn hông, thù mới hận cũ gom vào, gào cho đất trời u ám, ánh nắng thâm đậm, ai nghe được cũng nổi da gà, thậm chí, thậm chí rơi lệ.